

ДЖАКИ КОЛИНС УБИЙСТВО

Част 3 от „Връзки в Ел Ей“

Превод от английски: Валентина Рашева, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Медиите бяха като побеснели заради убийството на сексапилната блондинка Сали Т. Търнър, звезда от телевизионния сериал „Учи!“ — панаирът течеше с пълна сила. Луксозната ѝ къща в Пасифик Палисейдс бе обсадена от камиони на телевизионни компании, снимачни екипи, репортери и тълпи зяпачи, които напиреха да преминат през полицейските ограждения.

Зловещото убийство на Сали и нейния домашен прислужник — Фру — вече бе добило популярността на кървавата драма с Никол Симпсън и Рон Голдмън^[1]. Нищо не можеше да зарадва медиите повече от едно ювелирно, скандално, грозно убийство, в което да се ровят с месеци напред — а Сали Т. Търнър бе идеалната жертва. Тя беше русокосата екранна богиня, известна по всички континенти като „момичето в черния гумен бански“ — благодарение на световния успех на нейния сериал и многобройните ѝ снимки в най-различни популярни списания, включително три появи на корицата на „Плейбой“.

Сали се бе омъжвала два пъти. Сегашният ѝ съпруг — каскадьор по професия — се казваше Боби Скорч. Боби бе посрещнат в три през нощта при завръщането си от Вегас от следовател Тучи, който му съобщи трагичната новина. Той изглеждаше толкова разстроен, че се бе заключил в стаята си и отказваше да излезе.

Бившият ѝ съпруг, Еди Стоунър, неуспял актьор, беше арестуван в момента заради неплатени фишове за неправилно паркиране. Задържането му обаче бе предварително нагласено — в полицията искаха той да е подръка за разпит — тъй че тридесет и четирите неплатени глоби се оказаха подходящ повод за постигане на целта.

С делото бе натоварен следователят Тучи — добре сложен и симпатичен мъж към петдесетте. Той беше спал само два часа предната нощ и вече усещаше последствията. Освен това знаеше, че съвсем скоро ще трябва да даде импровизирана пресконференция, за да задоволи журналистическите пълчища, които се въртяха покрай

дома на убитата звезда като гладни лешояди, чакащи да хвърлят нещо в зяпналите им усти. Две-три ръчни гранати — ето какво бих хвърлил в устите ви, мислеше си сърдито Тучи.

Рано сутринта грижовната му съпруга, Фей, му бе приготвила пакет с храна — един сандвич с говеждо, маруля и домати, плюс картонена кутия домашна зелена салата, понеже знаеше, че той много я обича. Снощи беше пропуснал вечерята и когато се бе прибрал у дома в малките часове, Фей вече си бе легнала. Но като чу шума от влизането му, тя стана и въпреки диетата, която сама му бе наложила, изтича в кухнята да му приготви бъркани яйца. Фей беше добра и много хубава жена; пламенна, с испанска кръв, тя беше като миниатюрно копие на Венера Милоска — с буйна черна коса и благи кафяви очи. Тучи често благодареше на бога за деня, когато я срещна. Тогава той разследваше едно убийство в Малибу, а тя работеше за социалните служби и бе изпратена да прибере двете деца на убитото семейство. Три месеца по-късно се ожениха.

Миналата вечер Тучи бе изгълтал набързо яйцата, които тя му приготви, и помоли за допълнителна порция. „Не можеш да ядеш повече по това време на нощта — скара му се Фей и заканително размахна пръст. — Не е добре за стомаха ти.“

Не е добре за стомаха? Само да имаше начин, би изгълтал всичко, което става за ядене, въпреки че прекара вечерта в компанията на две мъртви тела — Сали Т. Търнър, почти накълцана на парчета от свирепия убиец, и Фру, прислужника, когото бяха гръмнали в лицето — два окървавени трупа, които му се бе наложило внимателно да огледа, а после да наблюдава как ги фотографират. Накрая, когато момчетата от следствената група си свършиха работата, той остана да надзирава как откарват телата за аутопсия. После дълго се бе разхождал из къщата, водейки си подробни записки. След това разпита съседите и сега — вече под първите сутрешни лъчи на слънцето — от престъплението бяха останали единствено очертаните с тебешир места, сочещи къде точно са паднали нещастните жертви.

Следователят Тучи тръсна глава и се опита да не мисли за ядене. Пакетчето му със сандвича беше в кухнята — там, където сам го бе оставил и където възнамеряваше да го държи до момента на пълното си изгладняване. Сега чакаше да разпита прочутия Боби Скорч. Преди няколко часа адвокатът на Боби — Марти Щайнер, пристигна в къщата

и се втурна право в спалнята, където провеждаше разговор на четири очи с клиента си вече повече от два часа. Марти бе олицетворение на доволството — със зализаната си назад посребрена коса, приятната си физиономия и скъпия анцуг. Неуспял досега да направи някакво сензационно впечатление, той очевидно бе човек, твърдо решен името му да се появи по заглавията на вестниците. Тучи го погледна само веднъж и в съзнанието си му лепна етикета „холивудски адвокатин“, макар да беше си обещал да не прави прибързани преценки. С Марти Щайнер обаче изкушението бе непреодолимо.

Хвърли поглед към часовника си и забеляза, че кожената каишка е износена и трябва да си купи нова. Може би следващата седмица с Фей ще отидат да пазаруват. Фей обичаше да се разхожда по Трета улица, да влиза във всеки магазин — и тъй като винаги се отбиваха за по един хамбургер или хотдог, той нямаше нищо против.

Сега, когато мислите му пак се върнаха към храната, Тучи се сети за сандвича в кухнята, прилежно увит в домакинско фолио. Все пак не издържа на изкушението и тичешком се понесе нататък.

Пълничката прислужница на Сали — жена на средна възраст от филипински произход, на име Епи — седеше на края на дългия мраморен плот и хлипаше в една чаша мляко над чиния, пълна със сладки. Беше я разпитвал по-рано — хълцайки неудържимо, тя успя да му каже, че нищо не знае. Според думите на Епи, тя пристигала в къщата всяка сутрин в осем часа и си тръгвала в три. Когато си тръгнала предния ден, „миси Сали“ (както тя наричаше работодателяката си) обядвала край басейна в най-добро настроение. Следователят я попита и за Боби Скорч. „Те много влюбени — през сълзи отвърна Епи. — Все смееха се.“

Тучи извърна поглед към края на плота, където бе оставил сандвича си. Него обаче го нямаше там. Нямаше я и картонената кутия със зелена салатата.

— Аз... ъ-ъ... бях оставил тук нещо за хапване — каза той, опитвайки се да не обръща внимание на къркоренето в стомаха си.

— Какво? — изумено го попита Епи, като че ли не можеше да повярва, че той е способен да мисли за храна в такъв момент.

— Сандвич — рече той и се изкашля. — И кутия със зелена салатата.

— О, така ли! — разсеяно отвърна Епи и сведе зачервени от плач очи. — Не знаех, че е ваш. Изядох го.

— Изядохте го? — невярващо попита Тучи.

— Съжалявам — каза Епи и натъпка още една курабия в устата си. — Беше само една мъничка закусчица. — А после, като забеляза, че следователят не е доволен, жената отново избухна в ридания и едва не се задави с курабийката си.

— По дяволите! — измърмори под носа си Тучи. И точно тогава пристигна неговият партньор, Лий Екълс, прекъснал по спешност любимия си риболов.

— Боже мой! — възкликна Лий. — Вън е истински панаир. Какво, по дяволите, е станало?

[1] Съпругата на О. Джей Симпсън и нейния любовник, заклани от шампиона по американски футбол. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Медисън Кастели седна пред своя портативен компютър до кухненската маса и старателно се захвана да съчини материала за Сали Т. Търнър. Не беше лесно. Преди няколко дни долетя от родния Ню Йорк на гости на бившата си съквартирантка от колежа, сега тв водеща на рубрика за шоубизнеса — Натали де Барж, за да направи интервю с влиятелния импресарио Фреди Леон. В самолета мястото ѝ се оказа точно до това на Сали и двете се разговориха. Отначало Медисън възприе Сали просто като една холивудска кукла, но после промени мнението си и двете си допаднаха. По-късно, когато Сали разбра, че Медисън работи за авторитетното списание „Манхатън Стайл“, веднага поиска там да се появи статия за нея, тъй че двете се уговориха да се срещнат за интервю.

В деня на бруталното убийство на Сали, Медисън обядва с актрисата в нейната разкошна къща в Пасифик Палисейдс, където двете си поговориха за какво ли не — като стари приятелки. Всъщност повечето време говореше Сали, докато Медисън я слушаше — в крайна сметка добрите журналисти правят точно това, — а и Сали определено имаше какво да разкаже.

А сега тя бе мъртва и Медисън седеше, втренчила невиждащ поглед в екрана. Вече бе ходила до дома на Сали — срещна се със следователя, натоварен със случая, и му разказа всичко, което знаеше. Освен това му даде и аудиокасата с интервюто, което беше взела от Сали. Той ѝ каза, че ще го прослуша и ще ѝ се обади, ако има нещо неясно.

Отметна назад дългите си черни коси и въздъхна дълбоко. От една страна, може би щеше да е най-добре да предаде всичко на белия лист, но пък от друга, бе толкова притеснена от смъртта на Сали, че не беше сигурна дали е в състояние да напише безпристрастен материал.

Потропвайки нервно по масата, тя си блъскаше главата какво да каже за момичето, което всички си мислеха, че познават, но в действителност и представа си нямаха. Сали Т. Търнър,

главозамайващата красавица с платиненоруса коса, която редовно се появяваше в „Е. Т.“ и „Хард Копи“ и не слизаше от страниците на таблоидите: снимана как се появява на някое парти, как излиза от нощен клуб или дискотека, облечена в къси и дълбоко изрязани еластични рокли и на изключително високи токчета, винаги с щедро извадено на показ деколте. На всяка снимка тя махаше някому или се усмихваше, сякаш осветявайки нощта с лъчезарното си лице.

И все пак, някъде под едрите гърди и буйните руси къдрици, в нея прозираше едно много обикновено момиче, едно много добро момиче. Затова, макар да се познаваха съвсем отскоро, Медисън много я харесваше, защото у Сали се таеше някаква непосредствена наивност и свежест.

Тя с рязко движение затвори компютъра. Не ѝ се пишеше — по-скоро я избиваше на плач. Толкова безсмислено беше това злоещо убийство! Защо е станало? Какво е сторила Сали, за да заслужи такава касапница?

Медисън знаеше как трябва да постъпи — да забрави за убийствата и да се съсредоточи върху Фреди Леон, тъй като той беше главната причина за идването ѝ в Ел Ей, а тя на практика нищо не бе направила, за да си уреди интервю с него. Разбира се, на Фреди отдавна му се носеше славата, че не дава интервю на когото и да било, но шефът ѝ, Виктор Симънс, я бе уверил, че ще го уреди.

„Точно така, Виктор“, сърдито си помисли тя. „Кога обаче?“

За да отвлече мислите си от Сали, Медисън реши да се обади на секретарката на Фреди Леон — Риа Сантяго, чийто домашен телефон бе успяла да получи от партньора на Фреди, Макс Стийл. Трябваше да спре да превърта убийството в главата си — прекалено мрачно и потискащо беше. А и тя бе достатъчно смазана още при идването си в Ел Ей — особено след като Дейвид, с когото живееха заедно от две години, я напусна и веднага след това се ожени за приятелката си от детските години. Да върви по дяволите! Защо не ѝ каза всичко в очите? Проклетият страхливец беше излязъл да купи цигари и просто не се върна. Ах, да, беше ѝ оставил една глупава бележка, в която обясняваше как не можел да свикне с мисълта за обвързване — а пет седмици по-късно се затича към олтара!

Мъже — какво да очакваш от тях? Достатъчно се бе нагледала на номерата им. Защо не можеше да намери един като баща си —

Майкъл, който на петдесет и осем години беше все още най-привлекателния и най-мил мъж, когото е срещала в живота си? Той и майка ѝ — очарователната Стела — се радваха на безоблачен брак. Заедно бяха от тридесет години и едва ли бяха прекарвали и една нощ разделени. И двамата много липсваха на Медисън, откакто напуснаха елегантния си апартамент в Ню Йорк и се преселиха в Кънектикът. От доста време вече не беше им ходила дори на гости — и в момента, в който приключи със задачите си в Ел Ей, точно това смяташе да направи.

Всички казваха за Медисън, че е копие на Майкъл, само че от женски пол — което тайничко я радваше, защото тя обожаваше баща си. Беше силен по характер и същевременно очарователен — две качества, пред които тя се прекланяше. Освен това нямаше желание да се мери с русокосата си майка, която излъчваше женственост с всяка своя фибра. Медисън се харесваше такава: висока и стройна, с гладка матова кожа, гарвановочерна коса и прям поглед в бадемовите очи. Харесваше и устните си — мъжете просто полудяваха по тези устни, които бяха плътни и съблазнителни, с една лекичка капризна извивка. Медисън обаче беше сериозно момиче и никога не подчертаваше хубавата си външност — за нея бе по-важно да пробива с ума си. От малка обичаше да се състезава с момчетата — и винаги да побеждава. „Може би това уплаши Дейвид“, тъжно си помисли тя. „Не можа да преглътне факта, че двамата се състезаваме на равна нога.“

Преди да успее да избере номера на Риа Сантяго, Коул — братът на Натали — влезе в стаята. Коул беше гей, но с невероятно мъжко присъствие и прекалено хубава външност, която често му създаваше проблеми. Той също бе познавал Сали приживе, затова — както всички останали жители на Ел Ей в тази тиха неделна утрин — и той си мислеше за жестоката ѝ смърт.

— Привет! — каза Коул и посегна към кафеника.

— Привет! — отвърна Медисън.

— Срещна ли се със следователя? — попита той и си наля голяма чаша шварц кафе.

— Разбира се.

— Нещо ново?

— Поне на мен не ми е известно.

— Ама че гадост! — избъбри Коул, издърпа си един стол и седна.
— Сали не заслужаваше да ни я отнемат по такъв начин.

— Знам — с мрачен тон се съгласи Медисън.

Коул посегна към дистанционното и включи на канал „Е“, където вече показваха набързо скалъпен ретроспективен материал. Ето я Сали, облечена в червено. После Сали в синьо. Сали в тясна рокля. Сали в прочутия си черен гумен бански. А после се появи мъжът с главната роля в „Учи!“ — един попрехвърлил годинките актьор, който явно още се мислеше за любимец на нежния пол. „Всички бяха влюбени в Сали — каза актьорът, облечен небрежно по холивудски в скроените по мярка ленени панталони и разкопчана на гърдите копринена риза; коронките на зъбите му проблясваха на светлината на прожектора. — Сали беше много специален човек.“

Последва пауза за рекламен клип.

— Би ли превключил на канала на Натали? — помоли Медисън.

Коул се подчини. И ето ти я Натали на екрана, трептяща от живот с негърската си хубост, облечена в заслепяващо розово сако и къса бяла рокля. „Сали, която всички знаеха и обичаха, е родена в малко градче недалеч от Чикаго — започна Натали. — И ние научихме от роднини и приятели, че от съвсем мъничка е искала да стане актриса.“

Камерата показва снимки на Сали като бебе. Дебеличко малко сладурче. После се появи „семеен приятел“ — някаква жена с каменна физиономия, зле боядисана червена коса и нервен тик на едното око. „Познавам Сали от двегодишна — изграчи жената с продран от прекалено много алкохол глас. — А нея да я познава човек — значи да я обича.“

— Божичко! — промърмори Медисън. — Сега ще наизскочат какви ли не.

— Кой? — попита Коул.

— Хора, които са я срещали веднъж в живота си. Сега е техният шанс да блеснат.

— Като че ли си права.

— Така става всеки път, когато умре някоя знаменитост.

— Да — съгласи се Коул.

— Къде е семейството й? Майка й?

Коул потърка наболата си брада.

— Тя не ти ли каза за майка си, когато си я интервюирала?

— Отклони въпроса — а аз не настоях повече.

Коул си пое дълбоко дъх, хубавото му лице бе адски сериозно.

— Майка ѝ била убита, когато Сали е била на десет години. Това беше голямата ѝ тайна.

Медисън усети как по гърба ѝ пролазват ледени тръпки.

— Ти откъде си научил? — попита.

Коул помълча известно време.

— Имаше един момент, в който двамата със Сали бяхме доста близки — каза той, избягвайки да погледне Медисън в очите. — Тя май ме приемаше като предизвикателство, нали разбираш: хубав мъж, пък не иска да прави секс с нея. Направо се побъркваше. Сали обичаше да си мисли, че може да получи всеки мъж, когото си поиска. Сексът беше нейното успокоение, зоната, в която наистина знаеше силата си.

Медисън вдигна въпросително вежди.

— И успя ли да получи и теб?

— Направихме го веднъж — засрамено призна Коул. — За бога, само не казвай на Натали.

— Разбира се, че няма.

— Беше, преди тя така да се прочуе.

— И тогава ли съпругът ѝ Еди започна да ревнува от теб?

— Той подозираше, че нещо става, макар да знаеше, че съм обратен. Затова я накара да спре тренировките си с мен.

— Не разбирам — намръщи се Медисън. — Ако си напълно обратен, как тя е...

— Хей! — рече Коул и вдигна развълнувано мускулестите си ръце. — Аз съм обратен, не съм умрял! А Сали знаеше какво точно да направи, за да ме възбуди. Сексът беше нейната стихия, нейната игра — и трябва да призная, че това момиче винаги играеше до победа.

Медисън кимна разбиращо. Нищо не можеше да я изненада. А и Коул беше прав, Сали наистина се радваше, когато ѝ обръщат внимание.

Коул се изправи.

— Ще изляза да се поразходя — каза. — Искаш ли да дойдеш?

Тя тръсна глава, всички в Ел Ей бяха толкова активни! Тези хора не знаеха ли как да си почиват?

— Без мен — отвърна. — Надявам се да интервюирам секретарката на Фреди Леон.

— Не знаеш какво губиш, момиче — рече Коул, вече на път към вратата. — Нищо не действа така добре за проясняване на мозъка, както една разходка из хълмовете.

— Благодаря за предложението — отвърна Медисън и посегна към кафеника да долее чашата си. — Може би някой друг път.

Когато той излезе, Медисън се обади на Риа Сантяго, представи се и обясни на секретарката, че пише материал за Фреди Леон, който ще излезе в „Манхатън Стайл“, и би желала да се срещне и да разговаря с него.

Отговорът на Риа бе твърде хладен:

— Господин Леон знае ли за това?

— Надявам се да се срещна с него утре.

Риа:

— Съмнявам се. Господин Леон не дава интервюта.

— Сигурна съм, че ще направи изключение.

— А аз съм сигурна, че няма.

След това нахалницата просто затвори телефона.

ТРЕТА ГЛАВА

Кристин Кар седеше пред огледалото на тоалетката и с празен поглед се взираше в хубавото си русокосо отражение. Знаеше, че на двадесет и три е безспорна красавица, но беше убедена, че това, което се отразява в огледалото, е само външният ѝ вид. Вътре тя е една паднала жена и беше сигурна, че всички го съзират.

Проститутка, шантонерка, лека жена, курва. Всичките думи, които описваха професията ѝ. Не че нарочно я беше избирала. Не, беше се захванала със занаята, защото това бе единственото, което можеше да прави, за да плаща сметките на сестра си Чери в една частна болница, където тя лежеше в кома вече от три години и половина. Попадна там след автомобилна катастрофа с гаджето си Хауи Пауърс, един от най-разглезените холивудски плейбои. Хауи се бе отървал от челния сблъсък само с драскотини, но Чери така и не успя да се възстанови.

„Продавам тялото си заради Негово величество долара“, тъжно си мислеше Кристин. „Позволявам на мъжете да ме използват, както намерят за добре. Аз съм просто едно парче месо. Те ме поглъщат. И после всички са доволни. Всички — освен мен.“

В съзнанието ѝ се появи образът на зловещия Мистър Х и тя потрепери. Извратените му изисквания далеч надхвърляха определението „палави“, но той плащаше много добре за привилегията да я унижава. И точно затова нейната Мадам — Дарлийн — ѝ беше звъннала предишната вечер и остави съобщение на телефонния ѝ секретар, че Мистър Х е пожелал да я види отново — макар че последният им сеанс се бе състоял по-рано същия ден.

Проблемът беше, че Кристин реши също да получи нещо от живота — макар вътрешният ѝ глас да я предупреждаваше да не го прави. Вместо да се вслуша в шестото си чувство обаче, тя стремглаво се бе хвърлила в любовна авантюра с Джейк Сика — усмихнатия фотограф с няколко професионални награди зад гърба си, когото случайно бе срещнала в магазина „Ниймън Маркъс“. Само след среща

и половина те се озоваха в леглото, *нейното* легло, когато снощи позвъни телефонът и оставеното от Дарлийн съобщение ясно се чу от записващия секретар.

Гласът ѝ звучеше развеселен и развълнуван, защото Мистър Х не пестеше парите — което значеше доста комисионни за Дарлийн. „Здрасти, Кристин, сладурче — беше казала тя. — Боже, как се е побъркал този Мистър Х по тебе! Направо се е вманиачил. Можеш ли да повярваш — иска да те ангажира пак тази вечер и е готов да се изръси още пет бона в зелено за привилегията. Два пъти за една вечер! Сладурче, невероятно се справяш. — Дрезгаво кикотене. — Каква е тайната ти? Да не е камшик, обточен с кожи от норка? Обади ми се веднага щом можеш. Нашият човек чака.“

И докато лежеше в леглото и се любеше с него, Кристин усети как Джейк се свива в нея, преди бързо да се претърколи колкото може по-далеч.

А тя не знаеше какво да му каже. Всъщност и двамата не проговориха. След няколко секунди Джейк стана от леглото и избяга в банята.

„Наказание“, мислеше си Кристин. „Наказание, задето си помислих, че и аз мога да имам нормален живот.“

После се пресегна към копирения си пенъоар в края на леглото, изправи се и го облече. Джейк доста се забави в банята. Когато излезе оттам, беше облечен и готов за тръгване.

— Забравих — измрънка, почти без да я погледне. — Очаквам важно обаждане.

Тогава я бе обзело огромно разочарование. Нямаше ли дори да поиска да поговори с нея?

„И какво от това“, рече си тя сега в опит да се самозащити. „Може би така е най-добре. Какво можеше да каже? Прощавай, Кристин, защо не сподели, че си шантонерка?“

О, извини ме, Джейк, забравила съм.

— А-а-а, бих искала да ти обясня — осмели се да каже тя, надявайки се и на най-малкия шанс да го накара да я разбере, пък дори и да прозвучи само като извинение.

— Не, Кристин, наистина — пресече я той, нетърпелив да си тръгне. — Няма какво да ми обясняваш. Всъщност... истината е... че твоят начин на живот и моят... те просто... а-а-а... не си подходядат.

„И това ли е всичко? Значи клиентът с безплатната услуга вече си тръгва?“

— Разбирам те — сковано изрече тя, като в същия момент си мислеше, че ако той не иска да я изслуша, значи изобщо не си струва да се бори за него. — Ще се видим пак.

— Да — отвърна той. — Сигурно. — После се спря на вратата, обърна се и ѝ хвърли пълен с обвинение поглед. — Как ми се иска да ми беше казала — рече накрая.

— Защо? — с болка в гласа попита тя.

— Защото не беше честно. Щях да използвам презерватив.

Съкрушителният удар. Как смее да ѝ говори така, като че ли е някаква улична проститутка!

— Начукай си го! — изкрещя след него, изведнъж обхваната от бяс. — Начукай си го! — После стана, затича се след него и тресна вратата зад гърба му. След малко отиде до тоалетката и седна там, вперила празен поглед в собственото си отражение.

Когато Макс Стийл — клиентът, с когото се срещаше редовно всеки месец — ѝ се обади по телефона сутринта, тя не вдигна. Просто слушаше гласа му, докато съобщението се записваше. Макс никога не се бе държал зле с нея — в действителност дори доста ѝ допаднаше. Не знаеше с какво точно се занимава, само ѝ бе известно, че е един от холивудските асове.

„Здрасти, бейби — беше казал той. — Макс Стийл се обажда. Взех едно решение. Изваждам те от занаята, миличка. Поемам ангажимента да те издигна. Само ми кажи какво трябва да направя, за да те представя в нашите кръгове — и го имаш. — Замълча за момент, доста доволен от себе си. — Мислех си разни неща напоследък. Искам да се съберем двамата. Разбираш ли, имам нужда от жена като теб, за да не губя ориентация. Мога да те представя на разни хора, да променя живота ти. Никой няма да знае коя си или каква си била преди. Ще успеем, Кристин. — Още една пауза. — Имам среща в единайсет, така че обади ми се, когато решиш след дванайсет, и ще измислим нещо заедно. Става ли, миличка?“

„Става, миличък“, помисли си тя. „Това мога да го направя. Ако си готов да ми плащаш парите, които ми плаща Мистър Х, можеш да ме имаш. Защото никой друг не ме иска. Вече съм стока втора употреба. Така че цялата съм твоя, Макс Стийл.“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Закъсняваш. — Следователят Тучи подхвана партньора си още от вратата; беше страшно навъсен, задето прислужницата бе изгълтала сандвича му, да не говорим и за цялата кутия домашно приготвена зелена салата.

— Хей, приятел, защо не опиташ ти да се върнеш от майната си, където си отишъл на риболов — намръщено се оплака следовател Лий Екълс. Беше висок мъж с увиснали рамене, със загоряло лице и изключително големи ръце. — Хич не е лесно — продължи да мърмори той, — и на всичкото отгоре само минавам през участъка и с моя смотан късмет ме пращат на друго убийство. Или самоубийство — кой знае, дявол го взел! Страхотно русо гадже, изхвърлено от водата на плажа в Малибу. Краката ѝ стигат отгук до Куба. В момента онези от Съдебна я преглеждат.

— Тук пропусна големия удар.

— Пак моят скапан късмет! Я ме въведи в случая. Кажу какво имаме.

— Два трупа. Един женски, един мъжки. Жената — многократно прободена. Мъжът — прострелян веднъж в лицето. Съпругът на жената пристигна в три през нощта. Казах му новините и той се затвори в спалнята. Адвокатът му, Марти Щайнер, пристигна тази сутрин и от няколко часа двамата си приказват там вътре.

— Онзи лайнар! — Лий се изплю с отвращение.

— Познаваш ли го?

— Един гаден педал — отвърна Лий и зачопли нещо между зъбите си с мръсен нокът. — Разправял съм се и преди с него.

Шестте месеца, откакто Лий Екълс и следователят Тучи бяха партньори, никак не бяха лесни. Предишният партньор на Тучи беше ветеран в занаята и неотдавна го пенсионираха. Лий беше умен, но твърде устат и с прекалено развратни навици, за да се хареса на човек като Тучи. Любимото му занимание, когато не беше на работа, бе да виси по разни барове и клубове със стриптийзърки. Той непрестанно

говореше за жените с такива цветисти фрази, че обиждаше почувствителния Тучи — тъй като забележките му бяха все подигравателни. Веднъж Тучи се опита да протестира.

— Я иди се затвори в някой шибан манастир тогава! — с неприятна гримаса бе отвърнал Лий.

— Това пък какво значи? — изръмжа Тучи и двамата едва не се сбиха.

Оттогава насам те се понасяха взаимно, но не можеха да се нарекат приятели.

— Не изглеждаш много добре — отбеляза Лий.

— Изобщо не съм спал — отвърна Тучи. — Освен това съм и гладен.

— Ти все си гладен — рече Лий и нервно изпука пръстите на ръцете си. — Ако спреш да се тъпчеш толкова, сигурно няма да имаш толкова огромно шкембе.

— На диета съм — призна Тучи, засегнат от критиката.

Лий се изхили.

— Да бе, докато не се появи следващата поничка!

Тучи не си направи труда да му отговори. Шкембето му не беше чак толкова голямо — Фей казваше, че обичала да се гушка в него.

— Много ставаш за гушкане — често казваше тя. „Хмм, помисли си той сега, хубаво щеше да е, ако ми беше казала, че ставам за чукане.“ Не че имаха никакви проблеми в това отношение. Макар че тя наистина сподели, че твърде ѝ натежавал, когато е върху нея. Оттам и диетата.

— И какво правим сега? — нетърпеливо каза Лий. — Ще висим тук, докато мъжлето реши да излезе и да говори с нас? Що не идеш да почукаш на вратата и да му кажеш, че трябва веднага да го разпитаме?

„Този път Лий е прав“, помисли си Тучи. Определено му беше писнало да седи в тази зловеща къща. И все пак всичко трябваше да стане по законния ред.

— Боби Скорч не е длъжен да говори с нас — подчерта той. — Знаеш това.

— Ще говори. За твое сведение, като бях в участъка, проверих какво става с бившичкия. Скапаният тъпанар седи сега в килията и гризе ноктите си. Явно се е обадил на адвоката си, но оня не се е претрепал от бързане да му плати гаранцията.

— Наистина? — рече Тучи.

— Аха, и най-добре е да завлечеш дебелия си задник навън и да дръпнеш едно тъпо изявление за медиите — допълни Лий. — Туземците яката са се озверили, едва не ме разкъсаха на влизане. И докато си там, само хвърли поглед към задника на онова дребно китайско гадже от Канал четири. Ей тази да ми падне! Нямам нищо против да опипам такова сочно дупе! — Тучи му хвърли неодобрителен поглед и Лий широко се ухили. — Какъв ти е проблемът? Не щеш да го вдигаш пред никоя друга, освен пред Фей?

— Бъди така добър — каза Тучи през стиснати зъби, опитвайки се да запази спокойствие, — да не намесваш жена ми в този разговор.

— Да бе, да, жена ти — подигравателно се обади Лий. — Фей е прекалено добродетелна, за да говорим за нея, дявол го взел! — Нахален смях. — Хайде, признай си, Тучи, стиснала ти е яко топките в менгемето, а онази ти работа е вързана към лявата й цица.

— Затваряй си устата! — каза Тучи със зачервено лице. Знаеше, че Фей и Лий са имали нещо преди време. Тя излязла веднъж на среща с Лий — дълго преди да срещне Тучи — и той се държал зле с нея. Не бе му разказвала подробности, но на него му бе достатъчно, че всеки път, когато станеше дума за Лий, тя правеше кисела физиономия.

— Така, така — каза Лий и пак изпука пръстите си. — Покажи ми къде си намерил убита оная. Мамка му, как ме е яд, че пропуснах гаджето. Нищо против да погледна отблизо на онези цици, при това на живо.

Тучи реши, че това вече прелива чашата. В момента, в който му се удадеше възможност, щеше да си уреди среща с капитан Марш и щеше да поиска друг партньор.

ПЕТА ГЛАВА

Даяна Леон паркира пред сградата на „Четириите сезона“, остави колата на един служител и влезе в хотела. Чувстваше се странно притеснена. Сега за първи път щеше да се срещне с Макс Стийл съвсем сама. Но, от друга страна, какво нередно има? Макс и Фреди работеха заедно от много години и тя винаги добре се е разбирала със съдружника на съпруга си — макар дълбоко в себе си да бе сигурна, че изпитва нещо повече към него. Сега бе дошъл моментът двамата да изрекат гласно нещо, което вече твърде явно се виждаше.

Да, Макс, надяваше се, че ще има смелост да каже това. „Омъжена съм за Фреди, но това е брак на думи. И тъй като в момента нямаш сериозна връзка с никоя, а и напускаш IAA, какво ще кажеш да избягам от Фреди и да дойда с теб?“

Даяна беше на четиридесет и три години и днешното ѝ идване бе най-дръзката стъпка в живота ѝ. Омъжена бе за Фреди от петнайсет години. Сега най-сетне се реши да направи нещо на своя глава, без да иска разрешението му.

Тя се засмя сама на себе си, чувстваше се като глупава гимназистка. Ако Макс се съгласи, дали тя наистина ще може да напусне Фреди? Би ли го напуснала? Всичко беше в ръцете на Макс, ще трябва само внимателно да подготви почвата.

— Госпожо Леон — сърдечно я посрещна метр д'отелът, — колко се радваме да ви видим отново в „Четириите сезона“. Господин Стийл ви чака.

О, боже! Предстоеше ѝ закуска с Макс Стийл, когото цял Холивуд знаеше като непоправим коцкар. Какво ли ще си помислят хората?

Когато приближи масата, Макс се изправи, за да я поздрави. За миг тя бе обхваната от невероятна паника. Макс бе толкова различен от съдържания Фреди. Беше непредсказуем като мартенско време — и именно с това тъй силно я вълнуваше.

— Здравей, Даяна! — рече Макс.

Тя забеляза, че косата му е изкусно причесана с гел и че матовият му тен е безупречен, както винаги. Беше целият в бяло — от хубавите панталони до свободния летен кашмирен пуловер.

— Здравей, Макс! — отвърна тя, като в същия момент се чудеше дали е успяла да се облече най-подходящо за случая. Момичетата, с които той излизаше, бяха винаги невероятно разголени — с бухнали къси роклички и почти символични горнища. Тази сутрин, след дълго колебание, тя бе избрала син блейзър на Калвин Клайн върху бледосиня копринена риза и бежови ленени панталони. Това бе нейният стил, небрежно-елегантен и ненатрапващ се.

— Доста се учудих, като ми се обади — рече Макс.

— Ами виж — започна тя, подбирайки внимателно думите, докато се настаняваше край масата, — бях изненадана и обезпокоена от това, което стана миналата вечер.

Макс кимна в знак на съгласие.

— Да бе, този твой съпруг — рече той, взе лъжичката за кафе и почука с нея по масата. — Не можа насаме да ми каже каквото има. Трябваше да го направи пред онази шибана... о, прощавай за изреча — пред Ариел. Тя не е сред любимите ми хора.

— Нито пък на мен — бързо вметна Даяна. — Всъщност, ако зависеше от мен, не бих допуснала да прекрачи дори прага ми. Лисица е тя. Сигурна съм, че е стигнала до високия си пост, като е спала с Били Корнелиъс.

Макс се засмя.

— Стига, Даяна — подкачи я той. — Никога не съм те чувал да говориш така за хората. Ти винаги си била госпожа Въздържаност.

— Това ли е мнението ти за мен, Макс? — И тя го изгледа доста дръзко.

Макс не беше глупак, веднага схвана накъде бият нещата. Даяна Леон флиртуваше с него.

— Ами... никога всъщност не съм се замислял — отвърна той, като в същия миг се чудеше докъде ли ще стигне всичко. Сервитърът се появи и се завъртя край масата им с бележник за поръчки в ръка.

— Какво искаш, миличко? — попита я Макс.

Много харесваше начина, по който той я наричаше „миличко“. Можеше да се възприеме и само като приятелско обръщение, но същевременно бе много интимна думичка.

— Може би един чай.

— Ами препечена филийка? Яйца? Гофрети?

— Не, само чай. „Ърл Грей“ — каза тя, вече директно към сервитьора.

— Дамата би желала чай — каза Макс. — А на мен донесете още един портокалов сок, две яйца на очи, парче препържен бекон, три съвсем леко препечени филийки и още малко кафе.

— Да, господин Стийл — отвърна сервитьорът.

— И така. — Макс се облегна назад и огледа залата. — Какво мога да направя за теб, Даяна?

Тя копнееше да му отвърне: „Можеш да ме грабнеш, Макс. Да ме отнесеш в леглото и да направиш с мен всички онези неща, които правиш с многобройните си гаджета. И аз ще те обичам, ще се грижа за теб, ще бъда вярната жена, която винаги е до рамото ти“.

— Искан да ти кажа, Макс, че каквото и да стане, винаги можеш да разчиташ на пълната ми подкрепа.

— Хубаво е да знае човек такова нещо — отвърна той и в следващия миг блуждаещият му поглед се спря върху една красива брюнетка с дълги загорели крака, която излизаше от ресторанта. — Но истината е, че промених решението си.

— Променил си решението си? — повтори тя, тъй като не беше сигурна за какво точно говори той.

— Двамата с Фреди сме преживели заедно какво ли не, просто не мога да напусна фирмата. Не мога да му изиграя такъв номер.

Сервитьорът се върна и допълни чашата с кафе на Макс.

Даяна го изчака да се отдалечи, преди отново да заговори.

— Няма как да не знаеш, че в днешния брой на „Таймс“ има материал за това, че ти поемаш едно от студиата „Орфей“ — рече тя.

— Това са глупости — рязко каза Макс. — Пишат разни статии, преди да са видели подпис под договора. Говорих тази сутрин с Били Корнелиъс и той ми каза, че сделката пропада.

— Наистина?

— Да, миличко. Разбираш ли, като поразмислих, като че ли преживявам криза, нещо като втори пубертет. Фреди ще ми влезе в положението.

— Но, Макс, ако смяташ, че би се справил по-добре на друго място, ти би трябвало да се преместиш — рече тя, в гласа ѝ вече се

прокрадваха нотки на отчаяние.

— Хей, хей! — каза Макс, леко усмихнат. — Не ми давай кураж за такива неща.

— Давам ти кураж да бъдеш самия себе си — с най-искрен тон отвърна Даяна.

— Фреди ли те изпрати? — любопитства той.

— Не, не — възмутено каза тя. — В интерес на истината, Фреди не се прибра у дома снощи. Нямам представа къде е бил. Дойде си, когато излизах тази сутрин, имаше доста смачкан вид.

Макс се взря в нея с невярващ поглед:

— Фреди със смачкан вид?

— Точно така.

— Не ми казвай, че е завъртял някоя... искам да кажа, не искам да те обидя, Даяна.

— Няма друга, Макс — самоуверено отвърна тя.

— Щом така казваш...

— Всъщност... — Приведе се към него, снишавайки гласа си до шепот: — Фреди не си пада много по секса.

— Не си падал по секса? — каза Макс и добре запомни тази информация, можеше да му влезе в работа някой ден.

— Мога да разчитам на пълната ти дискретност, нали?

— Естествено, бебче — дружелюбно отвърна Макс. Ей, ако успее да хване жената на Фреди, колко хубаво ще се получи само! Така би имал предимство при всякаква ситуация.

Даяна се чудеше дали не се е разбъбрила повече, отколкото трябваше. Не. Защо пък да не бива да се доверява на Макс? Той никога не би я предал.

— Фреди не е от страстните — каза тя. Последва дълга, многозначителна пауза. — Но аз съм...

О, божичко! Тя да не е тръгнала да ме сваля? Вярната, съдържана съпруга на Фреди? Ами! И все пак... ето го този леко хищнически поглед, който Макс толкова добре познаваше. Жена, на която е успял да завърти главата... вече даже не можеше да преброи колко такива му бяха минали пред очите. Предимно актриси. Е, не е негова вината, че жените го намират за толкова неотразим.

— Даяна — внимателно подхвана той, — не съм сигурен, че би трябвало да си тук с мен.

Сивите ѝ очи дръзко се спряха на неговите:

— Защо не?

— Защото... а-а... — започна той, а мозъкът му въртеше на бързи обороти — не би трябвало да я обижда, като ѝ каже, че тя не го вълнува. — Защото аз... ами... добре де, защото май доста те харесвам — излъга внезапно.

Лицето ѝ светна. Явно беше улучил подходящата фраза.

— Наистина?

— Да, Даяна, миличка. Но повярвай ми, сега не е подходящото време нито за мен, нито за теб да предприемем нещо по въпроса.

— Защо? — отново попита тя и изведнъж в очите ѝ блеснаха страстни пламъчета.

Ох, по дяволите! Явно нямаше лесно да се откаже.

— Повярвай ми. Не е сега времето.

Тя съвсем предизвикателно се пресегна през масата и нежно сложи длан върху неговата.

— Толкова дълго съм чакала този миг, Макс. Нещо ми казваше, че е неизбежен.

Той измъкна ръката си изпод нейната, сочейки с вежди към приближаващия сервитьор.

— Не прави такива жестове, Даяна — каза ѝ тихо. — Таблоидите имат шпиони навсякъде. Ти си съпруга на важен играч в Холивуд — затова си чудесна мишена. В момента това важи и за мен. Не бива дори да ни виждат заедно по този начин.

— Знам — отвърна тя. — Но поне веднъж в живота си искам да не играя според правилата. Искам да направя нещо и за собственото си щастие.

Жената на Фреди явно сериозно се бе захванала да го омайва. Боже господи! Какво бе направил, за да заслужи това?

— Даяна — започна той, опитвайки се да говори с най-сериозен тон, — прекалено много те обичам и уважавам, за да ти позволя да поставяш в опасност бъдещето си.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички знаем колко отмъстителен е Фреди. Ако даже само заподозре, че харесваш друг мъж...

— Не ме интересува — упорито отвърна тя.

— Мен обаче ме интересува. В момента се опитвам да те защита.

— Когато съм с теб, Макс, нямам нужда от защита.

Точно такъв отговор най-малко му трябваше.

— Може би само си мислиш, че нямаш нужда от защита — строго отвърна той. — Но повярвай ми, в действителност имаш.

Представи си каква физиономия ще направи Фреди, ако Даяна иде да го информира, че смята да го напусне заради Макс Стийл. Така ще се развони от тази история, че миризмата ще се носи от Бевърли Хилс чак до Бел Еър. Божичко! Сега пък как да се измъкне?

После го осени гениална идея. Идеалното разрешение.

— Даяна — с абсолютно искрен глас подхвана той, — смятам, че ти си първата, която трябва да научи. Снощи се сгодих.

ШЕСТА ГЛАВА

— Да? — троснато отвърна той, учуден за какво ли го безпокои секретарката му в неделя.

— Господин Леон — каза Риа, — знаехте ли, че в града е пристигнала някаква журналистка от списание „Манхатън Стайл“? Била изпратена тук от Ню Йорк, за да пише материал за вас. И съвсем сериозно се надява, че ще я приемете за интервю.

— Моля? — раздражено рече Фреди.

— Медисън Кастели. Дошла е тук да вземе интервю от вас.

— Защо пък от мен? — намръщи се Фреди.

— Вие сте много важна личност, господин Леон. — Като че ли трябваше тя да му обяснява. Фреди Леон много добре знаеше с каква власт и влияние разполага. — В такъв случай да разбирам ли, че не знаете нищо по този въпрос?

— Не, не знам — отговори, ядосан, че тя е счела за приемливо да го безпокои в дома му. — А ти откъде знаеш?

— Госпожица Кастели лично ми се обади.

— Откъде е взела номера ти?

— Не я попитах. Просто я информирах, че не сте съгласен.

— Добре си направила. От мен нищо няма да научи, така че ако е достатъчно умна, би трябвало да се откаже на момента.

— С цялото ми уважение, господин Леон, но не можете да казвате на журналистите какво могат и какво не могат да правят.

— Мога да им казвам каквото си поискам — тросна ѝ се Фреди и затвори телефона. — Даяна! — извика. — Даяна!

Не получи никакъв отговор, затова уви хавлията около кръста си и мина от банята в спалнята. После си спомни, че Даяна бе излязла.

— По дяволите! — измърмори под носа си. Мразеше, когато жена му проявяваше характер и не беше наоколо да се погрижи за него. Седна на края на леглото и реши да се обади на Ариел Шор.

Когато Ариел заговори от другия край на линията, гласът ѝ прозвуча доста хладно, което още повече го ядоса. Двамата с Ариел се

разбираха много добре и той не искаше нищо да разваля отношенията им.

— Предполагам, ние сме последните, които научават — с леден тон каза тя.

— Какво имаш предвид?

— Не си ли видял „Ел Ей Таймс“ тази сутрин?

— Още не съм чел вестниците.

— Ами погледни. Твоят съдружник е направил съобщение — или някой друг го е направил вместо него.

— Как е могло да се случи такова нещо?

— Точно така, Фреди — тържествуващо отвърна Ариел, като че ли току-що го бе хванала да я мами на карти. — Как е могло да се случи, без нито един от нас да знае? Предполага се, че ние сме много навътре с холивудските истории. Предполага се, че ние знаем всичко седмици преди то да се е случило.

— Ариел, аз...

— Както и да е — грубо го прекъсна тя. — Тази сутрин отидох да говоря с Били.

— Така ли?

— Реших, че е крайно време да се приключи с тези глупости.

— И какво стана?

— Казах на Били, че не може да наема когото и да е, без да ме е попитал. И ако си толкова умен — колкото съм сигурна, че си, — когато Макс прилази в краката ти да го приемеш отново, веднага ще прекратиш съдружието си с него.

— Не е нужно да ми казваш какво да правя, Ариел — отвърна Фреди, вбесен, че тя си позволява да му говори по този начин. — Сам го бях решил.

— Добре, защото моето студио няма никакво желание да работи с човек, имащ нещо общо с Макс Стийл.

— Разбрах какво имаш предвид, Ариел — каза Фреди. И в същия момент за себе си реши, че с Макс Стийл като негов съдружник вече е свършено.

СЕДМА ГЛАВА

Медисън беше приключила материала за Сали Т. Търнър. Смяташе, че не се получи достатъчно добър, но пък беше сигурна, че е прекалено лично обвързана със случая, за да направи нещо по-хубаво. Изпрати копие от статията по факса на Виктор в Ню Йорк, после веднага съжали, че го е направила. Виктор реагира почти мигновено. Обади ѝ се, за да ѝ каже, че материалът е добър.

— Не е достатъчно — отвърна тя, беше истински виртуоз в самоподценяването. — Имам ли време да го преработя.

— Не — отрязва я Виктор. — Материалът е отличен. Престани да си толкова критична.

Когато Коул се върна от разходката си, предложи на Медисън да я изведе на обяд.

— Ще хапнем по една салата „Нийл Маккарти“ в хотел „Бевърли Хилс“ — опита се да я примами той.

— Не знам — заувърта тя, тъй като се чувстваше виновна при мисълта, че ще излезе да обядва в ресторант, докато Сали лежи мъртва в моргата. — Май не съм в настроение.

— Хайде де — подкани я Коул. — И аз ще се почувствам по-добре, ако излезем. Ако Натали се появи, бих взел и нея.

Тя стана и се протегна:

— Натали обядва с Лутер.

— Кой е Лутер?

— Бивш футболист, с когото се запозна в дома на Джими снощи.

— Обратен ли е?

— Естествено, че не.

Коул се ухили:

— Срамота!

Медисън не можа да се сдържи и се засмя.

— Окей — каза тя, тъй като реши, че в крайна сметка може би ще е хубаво да се поразтъпче. — Тръгваме да обядваме. Убеди ме.

— Не беше много трудно. — И Коул дружески ѝ намигна.

— И ти какво направи? — попита Джими Сика брат си, който току-що му беше разправил какво се е случило между него и Кристин предишната нощ.

— Тръгнах си — каза Джейк. — Какво би направил ти при такива обстоятелства?

— Божичко! — Джими заклати глава. — Щях да се побъркам от подобен шок. А тя изглеждаше толкова... страхотна.

— Наистина си беше страхотна — мрачно каза Джейк. — Толкова страхотна, че струва пет хилядарки да прекараш една нощ с нея.

Двамата стояха в апартамента на баща им в хотел „Бевърли Хилс“ и го чакаха да се появи от спалнята, за да отидат с него на сватбената му церемония, която трябваше да се състои в разкошната градина на хотела.

— Ама че боклук! — възкликна Джими. — Смяташ ли, че е мислела да поиска пари и от теб?

— Разбира се, че не — рязко отвърна Джейк. Вече съжаляваше, че сподели с брат си. — Между нас се получи нещо много хубаво.

— Значи мислиш, че ако не беше станало онова с телефона, ти нямаше да разбереш?

— Точно така.

— Използва ли...

— Не.

— Ами виж, мой човек, най-добре е веднага да си направиш тестове.

— Така мисля и аз.

Джими се тръшна върху дивана и небрежно разтвори крака.

— Нямаше как да разбереш. Шантонерките в Ел Ей са най-готините мадами в целия град.

— Ти пък откъде знаеш?

— Видял съм това-онова, братле.

Джейк неспокойно крачеше нагоре-надолу.

— Толкова мила изглеждаше — заговори той. — Невинна... чиста...

— Къде точно я срещна?

— В отдела за мъжка мода на „Ниймън Маркъс“.

— Ха! — възкликна Джими. — Това трябваше да ти подсказе нещо. Какво ли пък е правила там?

— Седеше си до коктейлбара. Аз я заговорих, не ме е сваляла тя или нещо такова.

— Ти си решил така — измърмори Джими.

— Мислиш ли, че прекалено избързах снощи? — попита Джейк.

— Абе ти майтапиш ли се? — рече Джими и направи физиономия. — Тя е шантонерка, по дяволите!

— Надявам се, че не говорите за бъдещата ми съпруга — каза баща им, Козмъс, който се появи от спалнята, накипрен в бял костюм с жилетка — досущ като онзи на Джон Траволта от „Треска в събота вечер“ — и крещяща яркочервена вратовръзка. Беше хубав мъж, но поне тридесетина килограма по-тежък от изискванията за идеална фигура, поради което костюмът се издуваше точно на най-неподходящите места.

— Ами, тате, разбира се, че не — избъбри Джими, опитвайки се да сподави напушилия го смях при вида на скандалното облекло на баща си.

Козмъс Сика беше на шейсет и две години, с буйна посребрена коса, мустаци със същия цвят и широка добряшка усмивка на лицето. Избраницата, за която предстоеше да се жени, беше двайсет и три годишна маникюристка от Сан Диего, която щеше да стане четвъртата му съпруга. Джими и Джейк бяха свикнали вече с изпълненията на жизнения си татко и поне що се отнасяше до тях двамата, старецът можеше да върши каквото си иска — и той обикновено точно това правеше. Умът на Козмъс сечеше достатъчно добре в бизнеса, затова можеше да си позволи да бъде наивен по отношение на жените. А и ако джобът му позволява — защо не?

— Добре изглеждаш, тате — излъга Джейк, тъй като знаеше, че баща му си умира за комплименти.

— И ти самият не си за изхвърляне, синко — отвърна Козмъс, докато се любуваше на собствения си образ в огледалото. — Не е ли време да си намериш сериозно момиче?

— Той вече е успял — рече Джими с подигравателна усмивка.

— Браво! — високо рече Козмъс. — Не е здравословно един мъж да живее сам. На човек му трябва топло тяло, до което да се гушне

нощно време.

— Тя не е точно момичето, с което смятам да прекарам остатъка от живота си — рече Джейк и хвърли предупредителен поглед към брат си.

— Да му кажа ли? — попита Джими и се изсмя.

— В никакъв случай — възпротиви се Джейк.

— Какво да ми каже? — попита Козмъс, докато пръстите му нагласяха връхчетата на мустаците. — Днес е сватбеният ми ден — всичко можете да ми казвате.

— Влюбил се в проститутка — не се сдържа Джими.

— Какво направил? — извика Козмъс.

— Решил, че е много добро момиче — рече Джими. — Оказало се, че наистина е добра — но от онези, на които им се плаща за това.

Козмъс избухна в гръмък смях.

— Няма нищо лошо едно хубаво момиче да си изкарва хляба по честен начин. Това е моето мнение.

Джейк хвърли бесен поглед към брат си:

— Престани да дрънкаш наляво и надясно за личния ми живот.

— Аз съм ти баща, по дяволите! — избоботи Козмъс. — Какви ги приказваш — „наляво и надясно“? Знаеш, че можеш да ми се довериш, на никого не бих казал.

„Да бе, да“, мрачно си помисли Джейк. „Доколкото познавам татко, всички ще са посветени в новината до края на сватбеното тържество. Дяволите да го вземат Джими с неговата голяма уста!“

Джими се вдигна от дивана:

— Готови ли сме?

Козмъс кимна енергично.

— Естествено! — извика той и едно от копчетата на жилетката му едва не изхвъркна от напрежението. — Четвърти път ми излезе късметът, а? Давайте, момчета, нетърпелив съм да стигна до първата брачна нощ!

Въпреки огромния и скъп ремонт, нещо от атмосферата на едновременния Холивуд лъхаше от всяко кътче на фойето в хотел „Бевърли Хилс“.

— Имам чувството, че всеки момент ще се сблъскам с Кларк Гейбъл или Лана Търнър — пошегува се Медисън, докато се оглеждаше наоколо.

— Знам какво имаш предвид — отвърна Коул. — Това място е жива история.

— Сигурно — съгласи се тя.

— Хайде! — И той я хвана под ръка. — Ще хапнем на терасата на „Поло Лаундж“. Яла ли си някога салата „Нийл Маккарти“?

— Звучи ми някак комунистически.

— Най-добрата ситно нарязана салата, която си опитвала.

— Толкова ги разбираш тези работи! — подкачи го тя. — А като си помисля само — и двете с Натали бяхме останали с впечатлението, че ще свършиш дните си като член на някоя гангстерска банда.

— Да бе — провлечено каза Коул. — Пък аз, вместо това, да се пръкна един обратен мъжкар, който знае какви ли не тайни.

— Наистина ли знаеш?

— Сто на сто.

— Има ли и още потулени неща около Сали?

— Може би — тайнствено отвърна той. Медисън реши да изостави темата — тя добре знаеше кога има смисъл да „натисне“ и кога — не.

— И така, Коул — със съвсем неангажиращ тон продължи тя, — как върви любовният ти живот? Имаш ли си сериозен приятел?

— Нямам този късмет, поне засега — тъжно отвърна той. — Затова просто опипвам почвата. Естествено това вбесява Натали. Тя е убедена, че ще се разболея от СПИН и ще трябва да се грижи за мен. А знаеш как би могло да я вбеси такава нещца.

— Тя винаги те е обожавала, Коул. Като учехме заедно в колежа, все говореше за теб и се притесняваше дали си добре.

— Да бе — засмя се той, — знам, знам. Разбира се, че обича малкото си братче.

— Тя как го прие, когато й каза, че си обратен?

— Ами да ти призная, доста спокойна беше. Родителите ми обаче изперкаха. И точно Нат успя да ги успокои.

Докато минаваха през фойето, Медисън забеляза две познати лица да се приближават към нея в тълпата. Помисли си дали да не

направи обходна маневра, но беше прекалено късно. Джими Сика я бе забелязал.

— Медисън! — възкликна той и демонстрира идеалната си усмивка на говорител. — Какво правиш тук?

— Бих могла аз да ти задам този въпрос.

— Днес е сватбата на баща ни — обясни Джими и направи жест към Козмъс: — Позволи ми да те запозная със самия него. Тръгнахме към мястото на екзекуцията — четвърта поред.

Козмъс пое ръката ѝ и здраво я стисна.

— Радвам се да се запозная с толкова хубава дама — каза той, лъчезарно усмихнат, след което се обърна към Джейк и тихичко го попита: — Това ли е младата жена, за която ни разправи одеде?

— Не — бързо отвърна Джейк. — Медисън е журналистка от Ню Йорк.

— Обичам така да ме представят. — Медисън кимна към него. — Познавате ли Коул, брата на Натали?

— Значи вие сте прочутият гуру на фитнеса! — възкликна Джими и стисна ръката на Коул. — Натали непрекъснато ми говори, че сте най-добрият в целия град.

— Най-добрият какво? — И Коул дръзко се усмихна.

— Най-добрият треньор, който да вкара в някаква форма нещастните ми тела — отвърна Джими с широка усмивка.

— Това мога да направя — каза Коул.

— Стига си флиртувал! — скара му се Медисън. — Те и двамата не са обратни или поне аз така си мисля. — След това се обърна към Джейк: — Как мина срещата ти снощи?

— Нормално — отвърна той. — Нищо сериозно.

— Вие двамата защо не се отбиете на сватбата? — предложи Джими.

— Тръгнахме сме да обядваме — обясни Медисън. — Освен това не сме облечени точно като за сватба.

— На мен ми изглеждате страхотни.

Вниманието на Джими бе отвлечено от някаква жена в син анцуг, която искаше да вземе автограф от него. Той много обичаше да му оказват внимание, особено пък пред очите на баща му; старецът наистина бе впечатлен.

— Хей, съжалявам, че снощи всичко свърши малко... а-а...
внезапно — каза Джейк.

— Няма нищо — отговори Медисън, която в момента си мислеше, че снощното ѝ впечатление не е било погрешно: той наистина бе много привлекателен по един възбуждащ, освободен начин. — За всички беше внезапно.

— Това за Сали бе много тежка вест. Ти я познаваше, нали така?

— Да, и ми е много мъчно. Беше изключително мил човек. Може би от медиите не се създава такава впечатление, но тя наистина беше такава.

— Да не би да си свободна за вечеря днес? — изведнъж попита Джейк.

— Ами... — Опита се да измисли някакво извинение, но нищо не ѝ дойде наум.

— Свободна е — отговори вместо нея Коул.

— Ами да, май наистина е така — каза тя и хвърли към Коул един поглед в смисъл: „Гледай си своята работа!“.

— Да мина ли да те взема в седем? — попита Джейк.

— Давайте да тръгваме — избоботи Козмъс. — Мен сватба ме чака. И булка, която трябва да ощастливя.

— Желая ви много късмет, господин Сика — рече Медисън.

— Не ми трябва късмет, хубава госпожице — каза Козмъс и отново избухна в несдържан смях. — Сила ми трябва! И то доста!

Тримата отминаха.

— Уредихме те за тази вечер — каза Коул, доволен от собствената си намеса.

— Какво те накара да си мислиш, че искам да изляза с него? — раздражено попита тя.

— Прилича на свестен тип — не го изпускай.

— Моля?

— Хей — ако аз не мога да го докопам, защо и ти да не можеш?

— Коул — строго започна тя, — ти ме набута в тази история.

— Изобщо не е вярно.

— Така си беше — обвини го Медисън. — Не съм сигурна даже, че сам искаше да ме покани.

— Ами тогава защо ще го прави?

— О, боже! Откъде да знам?

— Мади — прекъсна я Коул, — изглеждаш направо невероятно.
Така че отивай, забавлявай се и стига си се притеснявала.

— Все едно слушам Натали.

Той вдигна закачливо вежди:

— Нещо не ти харесва ли?

Тя го хвана под ръка.

— Добре, сватовнико, хайде да обядваме. Умирам от глад!

ОСМА ГЛАВА

Точно на обед Кристин вдигна телефона и се обади на Макс. Той отговори веднага.

— Тъкмо навреме — рече ѝ, звучеше изключително весел. — Вече си сгодена.

— Моля? — рече тя, чудейки се какво ли е измислил този път.

— Не се притеснявай — каза той. — Ще ти плащам. Ще ми бъдеш годеница известно време. Какво ще кажеш за тази идея?

— Мисля, че си луд, Макс — с въздишка отвърна тя. — Но пък това не е нещо ново.

— Не ти ли харесва идеята ми?

— Ще повторя това, което току-що казах. Ти си луд.

— Можеш ли да наминеш насам?

Никога не беше ходила в дома му, но все пак, ако той наистина иска тя да се премести там, определено ще трябва първо да види къщата.

— Къде живееш?

— Ще ти дам адреса. Чакам те до час.

— Не мога — бързо отвърна тя. — Трябва да отида първо на едно място. Мога да дойда около четири.

— Къде ще ходиш?

— Още не сме подписали договора, Макс — остро каза тя. — Така че не ме разпитвай.

— Добре, добре — отвърна Макс и гласът му наистина я успокои. — Но, миличка, повярвай ми — наистина хубаво ще си прекараме.

Тя вече се бе примирила със съдбата си — каквато и да е тя.

— Е, щом така казваш.

— Сигурен съм — увери я той, а после ѝ продиктува адреса си в Бел Еър. Тя остави слушалката и дълбоко въздъхна, чудейки се дали постъпва правилно. Какво всъщност знаеше за Макс Стийл? Беше

просто един от клиентите ѝ, нищо повече. Защо изобщо се бе решила на такава радикална стъпка?

Джейк не излизаше от главата ѝ. Толкова добре си бяха паснали — или поне така мислеше. А после глупавият телефонен секретар и съобщението на Дарлийн провалиха всичко.

Усещаше, че така или иначе нещо лошо ѝ се пише покрай този Мистър Х.

Отиде до гардероба и избра най-простите дрехи, които имаше. После опъна дългата си руса коса в опашка, въобще не си направи труда да се гримира.

Време беше за посещение при сестра ѝ.

С кола до болницата се ходеше за около час. Кристин обичаше да си пуска записани на касети книги, обикновено биографии, това ѝ даваше теми за разговор с онези клиенти, които изобщо си падаха по разговорите. В момента слушаше „Детето остава в картината“ от Робърт Евънс. Интересен живот беше имал той — бизнесмен, филмова звезда, шеф на студио, могъщ продуцент в бляскавата холивудска традиция. Наскоро беше прочела, че получил удар, а после, след няколко седмици, се оженил за четвърти път. После пък анулирал този четвърти брак! Холивудските дълголетници бяха особена порода хора!

Почуди се какво ли прави Джейк в момента. Сигурно вече е отишъл на сватбата на баща си — с вратовръзката, която тя бе избрала, и сигурно така се забавлява, че е забравил всичко за нея. Последните му думи постоянно се връщаха в съзнанието ѝ: „Иска ми се да ми бе казала... щях да използвам презерватив“.

Как можа да я обиди така? Като че ли някога би си и помислила да го изложи на риск!

Невъзможно беше да се концентрира върху Боб Евънс, затова пусна радиото. Някакъв водещ говореше за убийството на Сали Т. Търнър. Кристин никога не бе я виждала на живо, макар да имаше няколко срещи с неукротимия ѝ съпруг, Боби Скорч. Боби беше прочут женкар и много си падаше по проститутки. Беше ходила на няколко партита, където той съвсем открито се забавляваше с момичета, макар всички да знаеха, че у дома го чака прочутата му съпруга. Боби обичаше да се фука, а и имаше с какво: беше един от сексуално най-

надарените мъже, които Кристин бе виждала. Толкова надарен всъщност, че няколко момичета бяха отказали да правят секс с него — и Кристин беше една от тях.

Спомни си как след едно такова парти Дарлийн я бе смъмрила.

— Никога не отказвай на клиент! — Така ѝ каза Дарлийн и доста се възмути от недоволството ѝ. — Влияе зле на бизнеса.

— Той е един татуиран перко — беше отвърнала Кристин. — И не съм длъжна да правя нещо, което не искам.

Кристин не издържа дълго да слуша за особено жестокото убийство на Сали Т. Търнър и превъртя на друга станция. Някакъв говорител напевно четеше последните новини за президента Клинтън, Кенет Стар и всичките най-нови скандални разкрития от Вашингтон.

Холивуд и Вашингтон — мъжете и в двата града бяха до немайкъде развратени. Кристин много добре разбираше, че всичко това е свързано с влиянието и властта. Политиците и филмовите звезди — тези мъже имаха толкова много, че понякога единственият начин да се разтоварят беше напълно да загърбят морала.

Превключи на друга станция. Някакъв репортер с равнодушен тон говореше за друго убийство.

„Тялото на млада жена е било изхвърлено от океана на плажа в Малибу тази сутрин. Засега самоличността ѝ е неизвестна. Единственото описание за момента е, че жертвата е бяла и с руса коса. Следователите работят по случая.“

Две убийства. Две блондинки.

Поредният обикновен неделен ден в Ел Ей.

Когато Кристин пристигна в болницата, медицинските сестри я посрещнаха радушно на рецепцията.

— Как е Чери? — попита тя и им подаде голяма торба, пълна със сладкиши, всички нови списания и два бестселъра. Полезно беше да поддържа добри отношения със сестрите — по този начин осигуряваше специално внимание за Чери.

— Също като друг път — отвърна Марая, пълничка тъмнокожа дружелюбна сестра. — Никаква промяна.

— Човек никога не знае — каза Кристин, изпълнена с надежда. — Някой ден може да отвори очи — като спящата красавица.

— Да, миличка, продължавай да си мислиш за този ден — каза Марая и провря едрата си снага иззад бюрото на рецепцията.

— Затова идвам всяка седмица — рече Кристин. — Гласът ми достига до съзнанието ѝ — сигурна съм, че е така. Тя трябва да разбере, че някой мисли за нея.

— Днес изглеждаш бледа — забеляза Марая и присви очи. — Всичко наред ли е, миличка?

— Добре съм — бързо отвърна тя. — Прекалено много пациенти имах тази седмица. — Преди време беше казала на всички тук, че работи като помощничка в зъболекарски кабинет.

— Бърр! Не знам как издържаш — каза ѝ Марая. — Да гледаш по цял ден в лигавите усти на хората. Аз бих се побъркала.

— Все някой трябва да го прави — отвърна Кристин, която бе нетърпелива да види Чери.

— Сигурна съм, че всичките ти пациенти се влюбват в теб — с многозначително намигване ѝ каза Марая. — Хубаво гадже си, няма какво да се каже.

— Там съм, за да си върша работата, това е — отвърна Кристин, като в същия момент си мислеше: „Да знаеш само колко си права“.

— Да бе, да — с недоверие в гласа рече Марая. — Гледала ли си вече „Смъртоносно оръжие — четири“? Ама че филм! Така си падам по този Крис Рок. Слабичък и секси! Не бих се отказала да прекарам една нощ в неговата компания!

Кристин успя да се засмее.

— Да, сладък е — изкоментира тя. В действителност и представа си нямаше кой е този Крис Рок.

— Сладък? — възкликна Марая. — Миличка, та той е напорист като истински жребец!

Кристин последва Марая в самостоятелната стая на сестра си и се взря в Чери, която вече бе бледа сянка на някогашната си хубост. Беше жива единствено благодарение на апарата, който поддържаше жизнените ѝ функции. Сърцето на Кристин се късаше всеки път, когато я видеше.

— Здравсти, миличко — рече тя, седна на ръба на болничното легло и взе ръката на сестра си, която бе леденостудена. — Кристин е тук. Как си днес?

Никакъв отговор. Никога не получаваше отговор. Но винаги оставаше поне час и не преставаше да говори.

Може би един ден ще получи ответна реакция. Не биваше да спира с опитите.

Ако се откаже, всяка надежда ще бъде загубена.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Марти Щайнер излезе от спалнята на Боби Скорч по обед, слезе по стълбите и се изправи пред двамата следователи във вестибюла.

— Готови сме да зададем на господин Скорч няколко въпроса — каза следователят Тучи, след като се легитимира.

— Сигурно е така — отвърна Марти Щайнер с абсолютно равен тон. — Но истината е, че той е прекалено разстроен в момента, за да разговаря с вас. Затова настоятелно ви моля да освободите къщата.

— Имаме още работа — подчерта Тучи. — Тук все пак е било извършено престъпление.

— Смятам, че имахте достатъчно време да съберете всички веществени доказателства, които ви трябва — каза Марти Щайнер. — Господин Скорч би искал вие и вашият партньор да напуснете незабавно. Моментът е изключително тежък, не е нужно господин Скорч да преживява и подобно нахлуване в собствения си дом.

— Отново бих ви напомнил, че тук е извършено криминално деяние — настоя Тучи, който не можеше да търпи този мазен адвокат и всичко, което той олицетворяваше.

— Да — намеси се и Лий, — това е мястото, където е извършено проклетото престъпление, по дяволите! Да не си мислите, че ние искаме да седим тук?

Марти Щайнер с нищо не показва, че познава Лий.

— Ако желаете да останете, ще ви е нужна прокурорска заповед за това — спокойно отвърна той. — Труповите са отнесени. Както вече казах, имахте достатъчно време да съберете веществени доказателства. Сега настоявам да напуснете.

— Да не би да искате да ми кажете, че господин Скорч няма какво да говори с нас? — наежено, както винаги, започна Лий.

— Правилно сте ме разбрали, следовател.

— Къде е бил той снощи? — попита Лий, гледайки адвоката право в лицето.

— Връщал се е от Вегас.

— Тук пристигна едва в три — с обвинителен тон го прекъсна Лий.

— Сигурен съм, че сте наясно — говорим за разстояние от четири или пет часа с кола.

— Неговата съпруга е била убита — каза Тучи. — Няма ли той някакви въпроси към нас?

— Господин Скорч трябва да се подготви за погребението — с по-твърд тон продължи Марти Щайнер. — Така че, освен ако нямате прокурорска заповед, настоявам да напуснете незабавно.

Тучи и Лий си размениха погледи.

— Знаех си, че е говедо — измърмори под носа си Лий.

— Нищо не можем да направим — каза Тучи.

— Защо Скорч не иска да говори с нас? — пак промърмори Лий. — Ще му проверя алибито. Искам да знам точно по кое време е напуснал хотела във Вегас и кой е бил в колата с него. Може да се е върнал тук по-рано, да е хванал жена си с друг и да е изтървал нервите си.

— Ако е станало така — с присъщата си логичност заразсъждава Тучи, — тогава къде е другият мъж? Защо не се е появил още?

— Ти би ли го направил на негово място? Проклетият идиот трябва да е хукнал да спасява кожата си.

— По-добре да тръгваме — рече Тучи, като наум си каза, че може би по пътя обратно към участъка би могъл да се отбие в някой ресторант и да хапне нещичко.

Лий сви рамене:

— Нищо против. Дойдох твърде късно за този случай. Ако аз бях хванал онова говедо още при пристигането му от Вегас, щях на място да го разпитам.

— Той си знаеше правата — отвърна Тучи, решил да не обръща внимание на факта, че Лий го критикува. — Много добре знаеше, че не е длъжен да разговаря с мен.

— Тази гадина е виновна за нещо — измърмори Лий. — Виновен е за нещо, мамка му, да пукна, ако не е.

По пътя към полицейския участък Тучи се отби във „Фатбургер“ и изгълта два големи хамбургера. После си поръча и една порция пържени картофи с лук. В никакъв случай не би признал пред Фей, че

е изял всичката тази храна — тя много би се ядосала. Ще я излъже — ще каже, че е хапнал една салата.

Вече в участъка, той се сети за касетата от Медисън Кастели и реши да я прослуша. Каза си, че е много полезна като информация: Сали Т. Търнър разказва собствения си живот. Имаше красив глас — младежки и трептящ от жизненост.

Мислите на Тучи не спираха да се връщат към мъртвото ѝ тяло, със зловещите разрези и разкъсвания, неописуемата ярост, която убиецът бе излял върху жертвата си.

„Ах, ето я цената на известността“, помисли си той. „Дали си струва? За Сали Т. Търнър — едва ли.“

По-късно през деня Тучи мина през моргата да огледа тялото на „мистериозната блондинка от Малибу“, както вестниците вече бяха нарекли последната жертва. Медиите имаха звездния си ден. Първо — прочутата Сали Т. Търнър, а сега — неизвестна красива блондинка, изхвърлена на плажа в Малибу, който бе известен като територия на филмовите звезди. Две убийства за два дни. Зрителският интерес към местните медии хвърчеше бясно нагоре.

Мистериозната блондинка беше млада и хубава. Вероятно на не повече от деветнайсет-двайсет, реши Тучи. Какво се е случило с нея, за да стигне до този трагичен край?

— Проверяваме зъболекарските картони — информира го Лий.
— До утре трябва да имаме нещо.

Тучи тръсна глава. Толкова много насилие имаше на този свят, толкова много насъбран бяс. Вдигна телефона и се обади на Фей.

— Ще се прибера по-късно тази вечер, мила — каза ѝ той.

— Не съм изненадана — отвърна тя. — Сали Т. Търнър не слиза от екрана. Каква ужасна трагедия! Сравняват нейната смърт с тази на Никол Симпсън.

— Така си и мислех.

— Недей да си мислиш — каза му Фей, — открий убиеца.

— Това възнамерявам — отвърна Тучи.

— Хареса ли ти сандвичът?

Нямаше сърце да ѝ каже, че прислужницата го е изяла.

— Превъзходен беше.

— Ами зелевата салата?

— Даже още по-вкусна. Почти толкова вкусна, колкото си и ти самата.

— Такъв си ласкател! — щастливо се засмя тя. — Срећна ли се с онази жена от „Манхатън Стайл“ — Медисън Кастели?

— Да. Даде ми аудиокасата с интервюто си със Сали.

— Чу ли я вече?

— В момента я слушам.

— Нещо полезно?

— Изглежда, Сали е имала доста сериозен проблем с бившия си мъж. Съвсем скоро ще го разпитам.

— Арестуван ли е?

— Да. Прибрахме го за неплатени фишове за паркиране.

— Липсваш ми — тъжно му каза Фей.

— И ти ми липсваш — отвърна Тучи.

— Можех да направя любимите ти спагети тази вечер — опита се да го изкуши тя. — Специално угощение, защото беше толкова добър.

Двата хамбургера неприятно тежаха в стомаха му, да не говорим за чувството за вина.

— Много мило би било — рече той, но не толкова ентусиазирано, колкото тя вероятно очакваше от него. — Ще ти се обадя по-късно.

Появи се Лий, който ядеше желирана поничка и сладкото се стичаше по острата му брадичка.

— Капитанът иска да ни види — рече той и избърса в панталоните лепнещите си от захар ръце. — Ама бързо.

Тучи стана иззад бюрото и последва Лий в кабинета на капитана.

Капитан Марш беше изключително висок, тъмнокож и обичайно твърде сприхав. Пушеше евтини пури, носеше доста несклопно подстригана „африканска“ прическа и явно се нуждаеше от неотложна зъболекарска помощ.

— Обади се шефът на полицията, току-що му звънили от кметството — рече той, преминавайки направо към въпроса. — Става дума за убийството на Сали Търнър. Искат арест, и то веднага. Забравете всичко останало и се захванете здраво със случая. Обещах на шефа, че до двадесет и четири часа ще вкарам някого в ареста. Ако

ви трябва допълнителна помощ — само кажете. Очаквам незабавни резултати.

„Ето ти теб вечеря“, помисли си Тучи. „Нищо не помага на човек толкова, колкото едно скръцване със зъби от страна на началството.“

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че ще излизаш с онзи Джейк. — Натали неодобрително завъртя очи.

— Снощи ти се стори много сладък — припомни й Медисън.

— Да, но си мислех, че е свободен — веднага отвърна Натали. — Свободен и сладък е едно. Но зает и сладък — съвсем друга работа!

— Кой казва, че е зает?

— О, хайде бе, момиче! — възкликна Натали. — Ти видя ли как подбра онази блондинка снощи? Беше си паднал по нея. Яко си беше паднал.

— Явно не чак толкова яко — троснато отвърна Медисън. — Както и да е — нали точно ти ми разправяше, че трябва да изляза и да се позабавлявам? Да избия от главата си онзи идиот Дейвид.

— Да, ама не да скачаш от един идиот на друг — отвърна Натали. — Много зле би се получило.

— Просто двамата ще излезем на ресторант — търпеливо й обясни Медисън. — Няма да се местя да живея при него я!

— Слава тебе, господи!

— Не ми излизай с разни религиозни думички.

— Ако Джейк се окаже като братчето си...

— Аз си мислех, че харесваш брат му, ти ме завлече у тях на вечеря снощи!

— Беше само защото с Джими работим заедно.

— Както и да е, ще изляза с него. Голяма работа! Една среща.

Натали вдигна отчаяно ръце.

— Добре де, добре. Само се опитвам да проявя загриженост.

— Как мина обедът ти с Лутер?

Широка усмивка цъфна върху красивото лице на Натали.

— Такъв е здравеняк, да знаеш.

— Харесваш го, а?

— Това е меко казано, моето момиче. Той е огромен и адски секси. Кара ме да се чувствам защитена.

— Сега е мой ред да размахам предупредително пръст пред очите ти. Не забравяй, че и ти също току-що приключи с поредната скапана връзка. Дензъл — помниш ли? Така че не се увличай.

Натали се закикоти.

— Такъв майтап е всичко това! — рече тя. — Чувствам се, все едно сме в колежа, разположили сме се в стаята и си говорим за момчета. Искам да кажа, не сме ли малко старички за такива глупости?

— Да — усмихнато се съгласи Медисън.

— Някой ден, в бъдеще — продължи Натали, — ми се иска да съм омъжена и да имам две хлапета, да живея в хубава малка къщичка край морето, да имам страхотен съпруг, който се прибира у дома всяка вечер по едно и също време. И да гледам Опра^[1] по телевизията!

— Мечтай си, Нат — рече Медисън. — Няма да изтраеш, ще ти липсва лудницата. Та ти обичаш работата си.

— Вярно. Но искам да правя нещо повече от това да отразявам новините от шоубизнеса. Толкова ми писна да плямпам за Сали Т. Търнър. Да, тя беше голяма телевизионна звезда и изглеждаше страхотно — особено ако си падаш по силикон. Но взеха, че я убиха и сега аз съм длъжна да я възхвалявам до небесата по цял ден. Като че ли вече не казахме достатъчно. Искам да предавам истински новини, не сензационни убийства.

— Разбирам те — каза Медисън. — Но нали си спомняш, че Сали не е била убита по своя вина?

— Да, знам, голяма трагедия. Истината е, че всичко това ме връща към много болезнени моменти.

Медисън кимна с разбиране, като си спомни онази нощ в колежа, когато Натали беше нападната и изнасилена от някакъв мъж, който впоследствие се оказа сериен убиец. Хванаха го, но на Натали й трябваше цяла година, за да се съвземе и да спре да трепери.

— Какво ще облечеш тази вечер? — попита я Натали, за да смени темата колкото може по-бързо. — Нещо по-секси, надявам се.

— Не нося секси дрехи — със сериозно лице й отвърна Медисън.

— Знаеш ли какво наистина би ти отивало?

— С каква блестяща идея ще ми излезеш пък сега?

— Използвай го така, както мъжете обикновено използват нас. Сложи няколко презерватива в чантата и поне за една нощ се отдай на необуздан секс!

— Какви ми ги говориш?

— Мъжете винаги така правят. Според личното ми мнение ти определено имаш нужда от една сексуална нощ, която да прочисти малко мозъка ти. Нещо като „чукане за отмъщение“.

— Отмъщение за какво? — попита я Медисън.

— Заради това как се отнасяше Дейвид с теб.

— Той правеше това, което му харесва. Освен това не си падам по връзки за една нощ.

— Ами започни да си падаш. И в никакъв случай да не си облякла едно от онези удобни практични тоалетчета. Каква рокля само имам за теб!

— И рокли не нося — опита се да се възпротиви Медисън.

Натали обаче изобщо не я слушаше:

— Червена, късичка, мно-о-ого секси. Пазех ти я за рождения ден, но след като така и така си тук, просто е чудна! А, да — и трябва непременно да си пуснеш косата.

— Защо се опитваш да ме преобразиш в нещо, което не съм? — отчаяно я попита Медисън.

— Приеми тази вечер като едно приключение. Какво можеш да загубиш?

Малко по-късно и Коул, и Натали бяха седнали наоколо и наблюдаваха как Медисън се подготвя за срещата. Тя се опита да се възпротиви, но накрая прие съветите им, заливайки се от смях. Коул беше истински магьосник с четката за грим — изрисува очите и устните ѝ, после се отдръпна, за да се полюбува на произведението си.

— Кевин Окуан ряпа да яде! — победоносно извика той.

— Ето ви я преобразената Медисън! — възбудено крещеше Натали. — Приличаш на една от ония секретарки с кокче и очила.

— Не нося очила.

— Нали разбираш какво искам да кажа? Сваляш очилата, пускаш косата — и voilà, ставаш Шарън Стоун!

— Поне да бях руса, Натали. Освен това се чувствам абсурдно в тази рокля.

— Но изглеждаш страхотно, моето момиче!

Коул ѝ подаде пакет презервативи.

— Не, мерси. — Медисън ги бутна обратно в ръцете му.

— Просто за всеки случай — заувещава я Натали. — Може Джейк да те заведе на танци и както си потънала в обятията му, идва онзи луд миг, от който връщане няма. Ако стане така, ще се проклинаш, че не си ги взела. Защото нали знаеш девиза — в никакъв случай без презерватив!

— Сега наистина се чувствам, все едно сме в колежа — засмя се Медисън. — Вие двамата сте невероятни.

— Да бе, много сме забавни, нали? — И Натали поривисто прегърна брат си. — Време е да свикнеш вече с нас, защото тръгваме на турне с теб от утре!

— А какви са твоите планове за тази вечер, Коул? — попита Медисън.

— Имам една страхотна среща.

— С кого? — попита Натали.

— С твоя любимец — отвърна Коул, — господин Магната.

— Ох, божичко! — изстена Натали. — Не можеш ли да разбереш, че тези влиятелни типове само искат да използват разни младоци като теб, а после да ги захвърлят като носна кърпичка. Те са даже по-гадни и от женкарите, които свалят мадамите наред.

— Ще ми се да те запозная с него. Той е свестен тип.

— Свестен тип, дрън-дрън! — изсумтя Натали. — Някакъв милиардер, някакъв кабалеро с обратна резба, който ще ти го изкара през носа един ден.

— Стига с твоите предрасъдъци! — с присвити очи я погледна Коул. — Явно предпочиташ да ме видиш задомен с някой приятен, скучен счетоводител.

— Не ме интересува какво ще правиш. Начинът ти на живот не ме безпокои.

— Лъжкия! Всъщност искаш да не бях обратен!

— Вие двамата може ли да спрете с кавгите? — рече Медисън и сложи ръце на хълбоците си, вече й се щеше да не се е съгласявала за срещата тази вечер с Джейк.

Твърде късно обаче. На вратата се позвъни и Коул и Натали едновременно я избутаха да отвори.

Нямаше вече място за отстъпление.

[1] Опра Уинфри — известна тъмнокожа тв водеща. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти пък защо си в такова лошо настроение? — раздразнено попита Фреди.

— Не съм — отвърна Даяна, макар наистина да беше.

— И къде ходи тази сутрин? — добави той, ядосан, че тя не бе покрай него, за да се погрижи за удобствата му.

— Какво те интересува? — каза Даяна с пламнало лице. — Аз не те питах къде си ходил снощи.

Той ѝ хвърли предупреждаващ поглед.

— Недей ми свива номерца, Даяна.

— Защо всъщност излезе? — Не спираше тя, твърдо решена да не се плаши този път. — Знаеш, че не обичам да оставам сама в къщата.

— Не беше сама. Около теб щъкаха поне десетина сервитьори.

— О, моля те!

— Имаш ли изобщо представа колко ми струват тези твои партита?

— Като че ли ти пука — ядосано отвърна Даяна. — Всичко това минава за разход и намалява данъците. — Тя влезе в кухнята и си наля чаша кафе. Трудно ѝ беше да преживее първоначалния шок след новината за годеща на Макс. Много неподходящ момент бе избрала и въпреки това не можеше да спре да мисли за него. Фреди я последва в кухнята. Тя го изгледа дръзко в очите. — Какво смяташ да правиш за Макс? — попита.

— Прекъсвам всички връзки с него в момента, в който това стане възможно — отговори Фреди, непоклатим, както винаги. — Ще изкупя неговия дял в компанията.

— Не можеш да го направиш. Той ти е съдружник — рече тя, напомняйки му нещо, което мъжът ѝ много добре знаеше.

— Вярно. Обаче аз имам петдесет и един процента, а той — четиридесет и девет. Просто го отпиши.

— Може да се окаже погрешен ход.

— Колко пъти съм ти казвал да не ми се месиш в бизнеса?

— Толкова обидно се държиш с мен — каза тя и лицето ѝ отново пламна. — Кой беше винаги до дясното ти рамо, когато изграждаше компанията? Кой присъстваше на вечерите с тъпите филмови звезди и се чудеше как да ги превъзнеса само за да се съгласят да подпишат договор с теб? Помагала съм ти на всяка крачка, така че да не си посмял да го забравиш!

— Какво, по дяволите, ти става днес? — попита той, повишавайки тон.

Тя отпи голяма глътка от кафето и даде воля на насъбралия се гняв:

— Кога за последен път си ме докосвал, Фреди?

— О, господи! — изстена той. — Не започвай пак с това.

— Не ти пука, нали?

— Разбира се, че ми пука.

— Не, Фреди, ти така или иначе никога не си си падал по секса, а през последните няколко години... — Тя замлъкна.

— Стига с тези глупости — грубо я прекъсна Фреди. — Чакат ме много по-важни задачи.

Ядът и насъбралите се у Даяна емоции обаче продължиха да извират като лава от събуден вулкан.

— Искам мъж, който истински да ме обича — избухна тя. — И денем, и нощем.

В реакцията на Фреди нямаше и грам емоция.

— Какво искаш, развод ли? — студено попита той.

Тя тръсна глава, уплашена да му каже да.

— Аз... не знам — заекна.

— Вземи се в ръце, Даяна. — С тези думи той напусна кухнята.

Тя го последва към библиотеката.

— Ти знаеше ли, че Макс се е сгодил?

— Сега пък какви ги дрънкаш?

— Сгодил се е.

— За манекенката, която му върза тенекия снощи ли?

— Не, за някаква жена на име Кристин — и представа нямам коя е.

— Откъде разбра?

— Макс се обади по телефона тази сутрин.

— О, така ли? За да се извини без съмнение. Умиращ от желание да си възвърне благоволенieto ми.

— Просто ми каза, че се е сгодил.

— Защо не го обяви тук снощи?

— Като че ли нямаше много възможност да го направи, след като ти и Ариел така се нахвърлихте върху него.

— Нямам намерение да се повтарям, Даяна — стой далеч от бизнеса ми!

Тя го изгледа свирепо:

— Щом така искаш. А, и между другото, ако аз наистина реша да поискам развод, Фреди, как би се чувствал ти?

Той я изгледа, смаян, че подобна решителна стъпка дори е минала през ума ѝ.

— Недей и да си помисляш за това. Двамата сме си съвсем добре заедно. Всички го знаят.

Тя с бързи крачки напусна стаята. Фреди тръсна глава. Какво, по дяволите, ѝ е станало? Явно рано я е хванала критическата. Божичко! Бедната Даяна! Не разбира ли какъв късмет е изкарала? В крайна сметка е съпруга на един от най-важните мъже в града.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макс обикаляше из къщата — имаше доста време до идването на Кристин. Не искаше да го губи, затова се обади на Хауи да види къде е той. Отговори телефонният секретар. Макс остави името си, а после реши да поплува в разкошния си басейн и може би след това да се погрижи и за тена си. „Поне да взема малко слънчице“, помисли си той и мрачно осъзна, че няма какво друго да прави.

Утре ще говори открито с Фреди, в никакъв случай нямаше намерение да се занимава с този проблем днес. Толкова добре познаваше Фреди. Всъщност познаваше го по-добре от всички останали, което — беше наясно с това — не означаваше бог знае какво, тъй като никой не познаваше Фреди истински. Той си оставаше една загадка — невъзможно беше човек да му стане близък приятел. Не си падаше по спортни игри, покер, коне или жени. Работата беше единствената му стихия.

Макс излезе пред къщата, съблече ризата и панталоните си и се отпусна в един шезлонг. Чувстваше се съвсем доволен в белите си боксери „Калвин“, които подчертаваха значителните му природни дадености.

Като се изтегна, мислите му се отклониха отново към Инга Круеле, жената, която му върза тенекия предишната вечер. Кучка такава, нищо, че е манекенка! Беше го изпързала, за да излезе на среща с Хауи Пауърс, когото забърсала на някакъв коктейл. Как може да са толкова тъпи тези момичета? Хауи му беше приятел, но всички знаеха, че е пълен идиот, разглежено богаташко синче, което разчита единствено на парите на баща си.

Да, Инга наистина издуха шансовете си. Сега Макс в никакъв случай не би й помогнал с така наречената ѝ филмова кариера — да отива да си търси друг импресарио.

Като се понапече, той скочи в басейна и поплува и, както винаги, се преумори. Никога не вършеше нещата наполовина, винаги трябваше да се прояви над останалите — вероятно защото когато беше малък,

баща му го пребиваше от бой, ако не е най-добрият във всичко, с което се захване. След като поплува, реши, че е гладен. Един обед в „Айви“ не му звучеше лошо. Единственият проблем беше, че по принцип не обичаше да се храни сам — щеше да изглежда като неудачник.

Може би да даде на Инга последен шанс? Не, реши накрая. Да си го начука! Никой не може да си позволи да зареже Макс Стийл и да се размине лесно с това.

Естествено имаше дълъг списък с момичета, на които можеше да се обади, но нещо не беше в настроение да поддържа разговор, пък и мнозинството от тях говореха само за безценните си кариери.

Актриси! До гуша му бе дошло от тях. Колко хубаво би било Кристин да влезе в живота му!

Естествена красавица без амбиции. И никакви други клиенти, освен самия Макс.

Той между другото си помисли колко на седмица ще му струва тя. Хмм... вероятно няма да е от евтините. Но какво му пука? Притежаваше половината от IAA и каквото и да стане между него и Фреди, пак ще получи дебела пачка.

Вместо да обядва, реши да се отбие в „Джама Джус“ и да пийне от тамошните прехвалени здравословни напитки. Метна се на мазератито и потегли. Слънцето грееше, нещата никак не бяха зле и още утре щеше да се сдобри с Фреди.

Докато караше по „Сан Винсенте“, Макс се замисли за Даяна Леон и за това колко странна е тази история, дето тя тръгна да го сваля. Ако Фреди някога разбере, направо ще умре от задушаване.

В зависимост от това, което ще стане между него и Фреди, той си помисли дали все пак не би било добре да завърти връзка с Даяна, просто да я задържи като съюзник.

Не, прекалено възрастна е. Не можеше да си спомни откога не беше спал с жена, надхвърлила трийсетте. Има ли изобщо такива в Ел Ей? Той поне не ги бе забелязвал.

Паркира в подземния гараж под бара с натуралните напитки, заключи колата и тръгна през подобната на тунел постройка.

— Дай ми шибаните си мангизи, копеле гадно!

„О, господи!“ Преди да успее да се завърти, усети как в гърба му се опира пистолет. „О, господи!“

— И сваляй тоя мазен ролекс, че ще ти отнеса шибаната тиква!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ван Морисън пееше „Казвал ли съм ти скоро, че те обичам?“. На Кристин ѝ се доплака, докато слушаше романтичния текст на песента. Винаги когато си тръгваше от Чери, изпадаше в подобно емоционално състояние. Докторът, който наглеждаше Чери няколко пъти седмично, неотдавна ѝ беше казал, че би трябвало да се съгласи да изключи животоподдържащия апарат, но тя нямаше сили да го стори. Докато сестра ѝ все още можеше да диша, винаги съществувахе и най-малката възможност да стане чудо.

Беше убедена, че това е нереално. Дълбоко в себе си знаеше, че скъпата ѝ сестра вече е мъртва.

Вълнуващите думи я обгръщаха като нежен воал, докато караше с бясна скорост по магистралата. Дали е добре да каже на Макс за Чери? Това беше въпросът. Може би ако знае, няма вече да я иска. Голяма работа! Тя вече имаше нова линия на поведение: истината преди всичко. Ако беше казала истината на Джейк, сега нямаше да е толкова нещастна.

И какво всъщност си е наумил Макс? Нетърпелива беше да разбере. Първо трябваше да се прибере до дома, да се преоблече и да звънне на Дарлийн по телефона. Дарлийн сигурно вече е побесняла, задето не е отговорила на оставеното предишната вечер нейно съобщение. Но какво я интересува? Стига вече се е притеснявала за това какво мислят другите.

Апартаментът ѝ беше приятно прохладен и уютен. Оставила беше климатика да работи на най-висока степен, защото бе един от онези горещи дни в Ел Ей, за които старите познавачи казваха, че сочели близко земетресение. Никога не бе преживявала земетресение, тъй като пристигна в Ел Ей след големия трус от 1994 година. Струваше ѝ се невъзможно да е толкова лошо, колкото разправяха хората, но въпреки това си бе подредила специален шкаф с провизии в случай на земетресение — пълнен с консерви, бутилки вода и фенери. Ако се случи още един сериозен трус, ще се качи в колата и ще кара

право към болницата на Чери. Притесняваше се, че там вероятно няма да се погрижат много добре за сестра ѝ в такава ситуация. Затова и ходеше да я посещава всяка седмица, носеше на сестрите подаръчета и сладкиши, за да е сигурна, че ще ѝ обръщат повече внимание.

Първото, което направи още при влизането си, беше да провери телефонния секретар, за да види дали Джейк се е обаждал. Не че очакваше обаждане от него, разбира се, а и ако трябваше да е съвсем искрена, не се вълнуваше особено дали изобщо някога ще чуе гласа му отново.

Тогава защо сърцето ѝ тъй лудо запрепуска, докато приближаваше машината? Защо толкова силно искаше червената лампичка, сочеща, че има нови съобщения, да свети?

Червената лампичка наистина светеше. Едно просветване. Значи едно обаждане.

Вероятно беше Дарлийн, за да разбере защо не ѝ се е обадила за Мистър Х. Натисна копчето.

„Кристин — чу се приглушен глас, не беше Джейк. — Защо не се появи снощи? Не обичам така да ме пренебрегват. И за двама ни не е добро решение. Тази вечер. Осем. Краят на кея Санта Моника. Ще ти платя двойно. Чакам те.“

Беше шокирана. Откъде Мистър Х е взел домашния ѝ номер? Дали Дарлийн му го е дала? Това беше абсолютно скандално.

Побесняла, Кристин вдигна телефона, за да се оплаче на Дарлийн, но икономът я информира, че е излязла. Кристин помоли да ѝ предадат веднага да се свърже с нея и затвори, все така ядосана. Това, че Мистър Х притежава домашния ѝ телефон, я караше да се чувства напълно уязвима и някак притеснена. Като има номера ѝ, значи, че е само на крачка да открие и адреса. Тя потрепери при тази мисъл.

Може би Макс беше избрал най-подходящия момент да се появи. Ако живее с него, поне ще бъде защитена. Колкото повече мислеше, толкова по-ясно ѝ ставаше, че това е най-разумната стъпка.

Кристин забърза към гардероба, облече се в простичка жълта лятна рокля и обу сандали с високи токчета. После се гримира и потегли, за да скрепи сделката с Макс.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато караше пикапа си на път към дома на Медисън, на Джейк страхотно му се искаше да се обади на Кристин. Беше пийнал няколко чашки на сватбата на баща си и имаше достатъчно време да попремисли някои неща. Защо самият той не бе поискал да знае какво става? Ето на този въпрос не можеше да си отговори. И какво изобщо правеше Кристин в леглото с него? Не е като да го бе карала да ѝ плаща. Тогава какъв е мотивът ѝ? И колко време си мислеше тя да крие професията си от него?

Той сериозно смяташе, че двамата много си пасват, затова като чу гласа на онази жена от телефонния секретар, остана буквално като поразен. Що се отнася до Кристин, тя не направи абсолютно нищо, за да се защити. Божичко, сигурно си е помислила, че той е просто един наивен глупак.

Сега беше потиснат и малко пиян. Съжаляваше, че е поканил Медисън на вечеря. Тя бе хубава жена, но не беше Кристин. Дали човек може така просто да спре да харесва някоя само защото тя се е оказала от „занаята“?

„Но как мога да харесвам жена, която дори не познавам?“, мрачно се питаше той. Беше я виждал три пъти и се влюбил в нея до уши. Това ако не е тъпо!

Паркира пикапа си пред къщата на Натали, излезе и бавно закрачи към вратата. Джими му беше резервирал маса в „Палм“. „Заведи я там, поръчай пържола и омар, напий я, изучукай я и забрави за Кристин“ — беше казал брат му.

— Ти само за това ли мислиш, като стане дума за жени? За чукане?

— Ако ти беше женен за Бъни, и ти само за това щеше да мислиш. Направо ми досажда до смърт.

— Винаги е била такава. Знаеше го още преди да се ожениш за нея.

— Исках да ти кажа нещо — довери му се Джими. — Ти знаеш, че се срещам и с други жени, нали?

Джейк нямаше никакво желание да слуша за сексуалните приключения на Джими.

— Време за изповед ли дойде? — рязко го бе попитал той. — Не искам да слушам такива неща.

— Аз съм ти брат — възмутено каза Джими. — Ако не мога да кажа на теб, на кого тогава да се доверя?

— На татко — той е донжуанът в семейството. Но поне се жени за завоеванията си.

Джейк не искаше да слуша повече за извънбрачните забежки на брат си. Бъни може наистина да беше досадница — но не му се струваше честно Джими да използва това обстоятелство като извинение за изневерите си.

Звънна на вратата на къщата.

Появи се Коул.

— Здравсти, приятел! — рече той. — Как мина сватбата?

— Както се и очакваше — отвърна Джейк и влезе в мъничкия дом. — Баща ми е на шейсет и две, булката му е на дваисет. Това като че ли обяснява цялата картина.

— „Мама“ ли ще й викаш? — пошегува се Коул, докато го водеше към хола.

— Изобщо никак няма да я наричам и точка — сухо отвърна Джейк. — Отидох на сватбата, изпълних задълженията си за тази година.

— Погаждате ли се с баща ти?

— Медисън тук ли е? — попита Джейк, който се чувстваше доста неудобно от неспирните въпроси на Коул.

— Да, сега ще я повикам. Ей, Мадри! — извика Коул. — Принцът с дръгливата кранта пристигна.

— Много смешно! — коментира Джейк. — Може ли да ми донесеш малко вода?

— Разбира се. — Коул излезе от стаята и след секунди се появи отново с бутилка „Евиан“, която му подаде.

— Мерси — каза Джейк и здраво отпи от бутилката.

След няколко минути влезе Медисън. Джейк отначало не можа да повярва на очите си. И преди знаеше, че е привлекателна жена, но

не беше забелязал, че е толкова поразително красива и какво невероятно тяло има. Край овалното лице красиво падаха гъсти тъмни кичури, които досега бе виждал единствено прибрани в стегната опашка. Съблазнителните ѝ устни бяха дискретно очертани с кафеникаво златисто червило, което беше в тон с леките сенки над прекрасните ѝ очи. Беше облякла червена рокля, която направо му взе ума — с дълбоко деколте, късичка, с тънички презрамки. Изглеждаше зашеметяващо.

— Здравсти! — поздрави го тя, без да осъзнава какво огромно впечатление му е направила току-що.

Той се бе отбил в хотела след сватбата и бе свалил единствения си официален костюм, за да облече отново кафявите памучни панталони и дънковата риза — без вратовръзка.

— Чувствам се доста зле облечен — изломоти в отговор и после се сети, че бе казал почти същото и на Кристин при първата им среща.

— Да ида ли да се преоблека? — попита Медисън. — Имам усещането, все едно съм гола.

— Изглеждаш невероятно, и ако се чувстваш удобно така...

— Не — засмя се тя. — Определено не се чувствам удобно. Това беше идея на Коул и Натали. Бяха в някакво творческо настроение и аз им се вързах. Имаш ли нещо против, ако отида да се преоблека?

— Както ще ти бъде приятно.

Тя се усмихна.

— Ако се преоблека, ще ми бъде по-приятно.

Два часа по-късно двамата бяха потънали в задълбочен разговор. Медисън беше облякла свободен пуловер, черни джинси и най-обикновено сако. Но беше оставила косата си пусната и не свали грима. Мъжете се извъръщаха след нея. Беше поразителна жена.

Джейк се чувстваше чудесно, защото с нея можеше да говори за неща, за които с повечето жени не можеше. Беше остроумна и просветена по много въпроси, но въпреки това за нищо не се произнасяше крайно, така че нейното мнение да е единственото валидно. Слушаше го внимателно, когато той говореше, а гърлестият ѝ смях много му харесваше. Вече бяха обсъдили политиката, религията, състоянието на филмовата индустрия, издателския бизнес,

порнографията по интернет и подхванаха любимия му предмет — фотографията. Медисън беше изключително приятен събеседник.

— Откъде си родом? — попита я той и отхапа парче от пържолата — по-вкусна не беше опитвал в живота си.

— Стопроцентова нюйоркчанка — отвърна тя. — Родителите ми още живеят там. А, всъщност не е така — нали се преместиха в Кънектикът.

— Какво работи баща ти?

Тя помълча известно време.

— Ами занимава се с... различни стоки.

— Стоки — повтори Джейк, — на стоковата борса ли?

— Нещо такова.

— Не го разбирам това с борсата — каза Джейк. — За мен е нещо като легален хазарт.

— Бил ли си някога във Вегас?

— Не. И не искам да ходя.

— По дяволите! — с нисък, съблазнителен смях отвърна Медисън. — Значи край на моя план да те заведа там за един дълъг, луд любовен уикенд.

Джейк се изправи сепнато:

— А?

— Само се шегувам — с невероятна усмивка отвърна тя.

Той беше доста объркан — в действителност при почти всички други обстоятелства тази жена щеше да му се стори напълно неустоима. Но трябваше да бъде докрай честен към себе си и да признае, че все още мислите му са заети с Кристин. Цяла вечер се бе чудил какво ли прави тя и дали мисли за него.

— Защо не ми разправиш за нея? — попита Медисън и се приведе към него, очите ѝ блестяха от неподправен интерес. — Аз съм отличен слушател. Всъщност това е част от професията ми.

— За коя да ти разправа?

— Слушай — делово започна тя, — преди три месеца се разделих с гаджето си. Или по-точно той се раздели с мен. Така че повярвай ми, знам, че е нужно време, за да преживее човек такова нещо. Аз вече почти успях — но ти явно едва сега тръгваш по този път.

Отначало си помисли да отрича всичко, а после си каза — защо да не съм честен с нея? Тя е твърде умна и твърде добра, за да заслужава фалшиво отношение. Затова започна да ѝ разказва историята си, докато тя внимателно го слушаше, вмязвайки от време на време по някой подходящ коментар.

— Това е. — С тези думи той завърши тъжната приказка. — И като пълен идиот взех, че се доверих на смахнатия си брат, който раздрънка това на всички, които бяха на сватбата на баща ми. Сега се чувствам като най-големия глупак на света.

— Не е нужно — успокой го тя и поклати глава. — Реакцията ти е съвсем разбираема. Чувстваш се притеснен и предаден.

— Точно, ама точно така! — развълнувано рече той. — Хей — ти да не си била психоаналитичка?

— Не, но пиша статии, така че познавам хората. Баща ми ме научи как да анализирам ситуациите и да преценявам играчите. Той е много умен човек.

— В такъв случай... каква трябва да е следващата ми стъпка?

— Обаждаш ѝ се по телефона, извиняваш се, задето си избягал като уплашено зайче, и уреждаш среща за обед на неутрална територия.

— Сигурна ли си?

— Да. Трябва да ѝ дадеш възможност да обясни защо не ти е казала.

— Добре — успокоен, отвърна той. — С нетърпение чакам да видя какви ще бъдат думите ѝ.

— И запомни — строго рече Медисън, — никакви обвинения. Просто я изслушай.

— Ще го направя — каза той, докато довършваше пържолата си.

— Няма да съжаляваш — продължи тя, след което хвърли поглед към часовника си. — А сега имаш ли нещо против да си тръгваме? Искам да хвана новините в десет, да видя дали има нещо ново около убийството на Сали.

— Никакъв проблем — каза той и поиска сметката. После ѝ отпрати дълъг и сериозен поглед. — Знаеш ли, ако беше по друго време, на друго място...

— Знам — меко отвърна тя. — Не е нужно да продължаваш. Ще се съберем пак, когато и двамата се почувстваме по-малко уязвими.

Какво ще кажеш?

Той се усмихна широко.

— Ти си страхотна жена.

Тя отвърна на усмивката му:

— И ти си страхотен. Така че давай да се махаме оттук!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъй като капитан Марш настояваше във връзка с убийството на Сали Т. Търнър да има арестуван заподозрян до двадесет и четири часа, следователят Тучи знаеше, че доста ще трябва да се потруди през останалата част от деня. Това, че Боби Скорч беше извикал адвоката си и отказваше да разговаря с тях, бе възбудило подозренията му. Ако Боби няма какво да крие, тогава защо не дава да го разпитват, чудеше се той. И защо не иска все пак да научи подробностите около жестокото убийство на жена си?

След срещата им с капитан Марш Лий реши, че трябва да се качи на следващия самолет за Вегас, за да може подробно да проучи всяка стъпка на Боби Скорч от миналия ден насам.

Докато Лий пое нещата във Вегас, Тучи разпита Еди Стоунър, бившия съпруг на Сали. Добрата новина беше, че адвокатът на Еди не беше дошъл, за да го измъкне под гаранция. Лошата бе, че Еди беше в свирепо настроение.

— За какво, по дяволите, ме арестуват? — питаше Еди с кървясали, изпъкнали от бяс очи, едва сдържайки се на масата за разпит.

— Неплатени глоби за паркиране — отвърна Тучи и си дръпна един стол. — Доста си посъбрал.

— И къде, на майната си, е адвокатът ми?

— Ти вече използва полагащото ти се телефонно обаждане, Еди.

— Ами тогава — раздразнено продължи Еди, — искам да се обадя пак, мамка му.

— Знаеш правилата — само едно обаждане.

— Това е пълен абсурд — озъби се Еди. — Ще се оплача в шибания синдикат за тия номера.

— Какъв синдикат?

— Гилдията на киноактьорите, ето какъв. Те няма да позволят така да се отнасят с членовете им.

— Къде си бил снощи, Еди?

— Искам да присъства адвокат, преди да съм отговорил, на какъвто и да е въпрос.

— Защо? Имаш нещо да криеш ли?

— Искам една цигара.

— Разбира се, Еди. Ей сега ще ти донеса.

Тучи стана и излезе от стаята. Виждаше, че Еди е просто една нервозна отрепка и че само цигарата не би го оправила — съвсем явно беше пристрастен към нещо по-силничко от никотина и вече страшно му се искаше да се снабди отнякъде с поредната доза.

Тучи измоли една цигара от униформения на рецепцията и се върна в стаята за разпит.

— Ето.

— Мерси — отвърна Еди, сграбчи нетърпеливо цигарата и я запали.

Тучи използва момента, за да го огледа хубавичко. Еди имаше привлекателна външност, която обаче издаваше доста пороци. Макар само трийсетгодишен, той беше с огромни торбички под очите, дългата му руса коса се спускаше като мръсна грива по раменете, очите му бяха сини и безизразни, а физиономията му като цяло бе доста нагла. Облечен беше в стара тениска с надпис „Найк“, джинси, които отдавна си бяха изпели песента, и оръфани маратонки.

— Ще ми се да те пусна да си ходиш още днес — каза Тучи. — Така че дай да улесним работата на всички — кажи ми къде си бил снощи.

— Чакай да те питам нещо — каза Еди и здраво опъна от цигарата. — Защо толкова ви интересува къде съм бил снощи? Довлекли сте ме тук заради неплатени глоби, мамка му, не заради убийство.

Тучи го изгледа внимателно. От последната забележка човек би могъл да си извади заключение, че той не знае още за убийството на Сали Т. Търнър. Или пък много добре играе.

— Защо не искаш да ми кажеш? — попита следователят.

— Щото не обичам да ме измъкват от леглото посред нощ. Вие, пичове, сте невероятно нахални.

— Такава ни е работата.

— Да бе, но когато аз си върша своята шибана работа, не ходя да измъквам хората посред нощ по бели гащи.

— Знаеш ли — изведнъж каза Тучи, — като се изключи цялата тази малка неразбория, ти си много добър актьор. Виждам съм те в няколко филма. Срамота е, че не ти е излязъл късмет да участваш в някой голям хит.

— Срамота, как да не е срамота, мамка им! — разпени се Еди. — Гледам ги тия идиоти, дето участват в касовите филми, и си викам: Защо, по дяволите, не съм аз там? Жан-Клод Ван Дам — какво, по дяволите, има пък той, дето аз го нямам? По-готин съм и определено съм по-добър актьор.

— Прав си, Еди — съгласи се Тучи. — Освен това си и американец.

— Да бе, да.

— Добре, тогава да ти кажа какво смятам да направя, Еди. Тъй като адвокатът ти не е отговорил досега, ще ти позволя да се обадиш на още един номер, ако ми кажеш къде си бил снощи.

Еди прокара ръка през дългата си коса.

— Чакай да помисля — започна той. — Забрах две мацки в един бар на „Сънсет“. Отидохме в техния апартамент към полунощ, тримата си направихме здрав купон. Трябва да съм се прибрал около три.

— Кои бяха момичетата?

Еди сухо се засмя:

— Да не мислиш, че съм ги питал как се казват?

— Искаш да кажеш, че си прекарал нощта с две жени и даже не знаеш кои са? — попита го Тучи, макар да чувстваше, че звучи като някакъв стар досадник.

— Тук е Холивуд, човече — навсякъде бъка от гаджета. На кого му пука как се казват?

— Опитай да си спомниш, Еди.

— Ей, ти не ме слушаш бе — раздразнено каза Еди. — Не знам кои бяха. Забърсах ги в един бар. На тях им се чукаше — и на мен ми се чукаше. Всички се позабавлявахме.

— Помниш ли в кой бар ги намери?

— Преди това бях във „Вайпър Руум“... Като че ли беше едно заведение, дето се казва „Босът“.

— „Босът“ има ли портиер?

— Имат там някакъв бияч.

— Той дали ще знае кои са момичетата?

— Ей, мой човек, той не гледа, за да запомня хората. Гледа само да му бутнеш един тлъст бакшиш.

— Окей, Еди.

— Сега мога ли да се обадя?

— Да. Само че не искам да напускаш града. А, и между другото...

— Какво?

— Бившата ти съпруга...

— Сали?

— Била е убита снощи.

— О, по дяволите! — извика Еди и се захлупи по лице върху масата. — По дяволите! Сега сигурно ще ми кажеш, че мислиш, че имам нещо общо с тази работа.

— Нищо не казвам — отвърна Тучи. — Просто не напускай града. Ясно ли е?

— Как е станало? — попита Еди и се поизправи на стола. — Кой е бил — оня тъпанар, дето се омъжи за него ли? Предупредих я, че си навлича беля с него.

— Кога си я виждал за последен път? — попита Тучи.

— Ей, човече — каза Еди и вдигна развълнувано ръце, — може да изглеждам тъп, но много добре знам кога е време да спра да отговарям на въпросите. Трябва ми адвокат.

Тучи се изправи и тръгна към вратата, където спря за секунда и отново добре огледа изражението на Еди.

— Била е убита с нож — каза той. — Многократно намушкана. Сега ще ги помоля да ти позволят още един телефонен разговор.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато караше към къщата на Макс в Бел Еър, Кристин направи още един опит да прослуша касетата с биографията на Боб Евънс. Мислите ѝ обаче летяха на другаде, затова изключи касетофона. Опита се да изтласка Джейк от главата си и вместо това се замисли за Чери и болницата. Този ден сестра ѝ изглеждаше по-бледа от обикновено. Докторът, който се грижеше за нея, беше помолил една от сестрите да ѝ предаде, че иска да говори лично с нея. Тъй като доктор Рейн никога не беше в болницата в неделя — единствения сигурен почивен ден за Кристин, — тя знаеше, че ще трябва да му се обади, но все отлагаше; усещаше, че каквото и да е това, което той има да ѝ казва, няма как да е нещо добро. Доктор Рейн беше свестен човек, но не вярваше в чудеса.

Тя често си спомняше деня, когато двете с Чери се натовариха на раздрънканата си стара кола и потеглиха за Лос Анджелис. Чери беше толкова развълнувана — всъщност цялата идея за заминаването беше нейна. „Ще станем известни актриси — увещаваше я тогава Чери, а хубавото ѝ лице светеше от нетърпение. — И двете. И никога няма да си завиждаме една на друга. Никога няма да се мразим, както се мразят някои сестри.“

Три месеца след като двете напуснаха родния си град, родителите им загинаха при железопътна катастрофа, тъй че връщане назад нямаше. Трагедията ги сближи още повече, защото не можеха да разчитат на ничия помощ — поне така беше, докато в живота им не се появи Хауи Пауърс, към когото Кристин изпитваше неистова омраза. Нито го бе виждала, нито чувала след катастрофата. Той явно не се вълнуваше особено дали Чери ще оживее, или ще умре.

Кристин се замисли какво ли би казала Чери, ако разбереше как сестра ѝ си изкарва хляба. Без съмнение нямаше да се зарадва, но какъв избор имаше тя в крайна сметка? Някой трябваше да плаща сметките за болницата, а като актриса не можеше да си изкарва хляба — професията никак не беше от лесните. Освен това никога не се бе

учила специално и нямаше амбиции в тази област. Чери беше по-амбициозната. Чери мечтаеше и двете да станат звезди.

Железните врати пред дома на Макс бяха затворени. „Много странно — защо ли в такъв скъп квартал в Ел Ей всички се ограждат с железни порти, кучета пазачи и сложни алармени системи“, помисли си Кристин. Живееха в истински крепости. Нападение ли очакваха тези хора?

Тя излезе от колата и натисна копчето на външния звънец. Никакъв отговор. Пак звънна, после погледна часовника си. Беше почти пет часът, а тя му бе казала, че ще дойде в четири. Не си е направил труда даже да я почака?

Звънна още няколко пъти. Пак нищо.

След десетминутни опити разбра, че в къщата няма никой. Дали Макс Стийл е променил решението си? Дали това е станало? Просто е поканил една шантонерка уж да живее с него, а после му е дошъл друг акъл.

Тя ядосано се върна в колата. Защо всички мъже, с които се срещаше, я разочароваха толкова тежко? Защо до един се оказваха просто егоистични, извратени копелета, които мислят само за секс?

И точно тогава я осени една мисъл. Ако ще се занимава с копелета, по-добре поне да ѝ се плаща за това.

Думите на Мистър Х прозвучаха в главата ѝ: „Ще ти платя двойно“.

Двойно звучи доста добре. Когато се говори за Мистър Х, „двойно“ значи наистина много пари.

„Кой е умрял за теб, Макс Стийл? Не можа поне една бележка да ми оставиш. Какво стана с доброто ти възпитание?“

Кристин подкара колата назад към главната улица и после потегли към дома.

Острата болка за момент ослепи Макс, когато куршумът го удари. Почувства, сякаш рамото му е напълно откъснато, и неистово изкрещя от болка. Това не беше сцена от филм. Съвсем истинско беше. Направо не можеше да повярва, че се случва точно с него.

Беше дал ролекса си на това копеле, макар че никак не му се искаше. Даде му също парите си — всичките дваисет долара, не

носеше повече в брой.

Явно точно смешната сума вбеси нападателя.

— Ти караш „Мазерати“ бе — изръмжа крадецът, чието лице беше скрито от скиорска маска. — Караш шибано „Мазерати“, а ми се влачиш из града с някакви си посрани двайсет кинта! Я не ме будалкай, мамицата ти.

— Това е всичко, което имам — с вдигане на раменете отвърна Макс.

— Начукай си го, богато копеле такова! — изкрещя тогава крадецът. И после натисна спусъка — просто ей така, от яд.

Макс падна на земята. Крадецът явно не се тревожеше особено дали той ще умре или не. Срита го в слабините с острия връх на каубойските си ботуши, преди да грабне ключовете от мазератито и да подкара, като остави Макс в локва кръв на земята.

Той загуби съзнание почти веднага след това, докато някъде в далечината чуваше детско гласче, което викаше: „Мамо, мамо! Някакъв мъж е паднал там. Мамо, мамо!“.

И притесненият глас на майката, която отвърна: „Не гледай натам, миличко. Стой далеч от него. Качвай се в колата и заключи вратата“.

О, божичко! За какъв го вземат — за някакъв пиян бездомник ли? Опита се да проговори, но гласът му прозвуча много слабо, когато изрече дрезгаво: „Някой... трябва да ми помогне...“.

Жената каза:

— Как не ви е срам! — После тя трябва да забележа разрастващата се локва кръв, защото внезапно ахна: — Майчице! Простреляли са ви!

— Извикайте... полицаите... — едва промълви той. — Идете за помощ... — После се отпусна назад и му мина през ума, че може би умира.

Жената скочи в колата си и позвъни в полицията от клетъчния телефон. Дори изчака, докато пристигне оперативната група.

Следващото, което Макс си спомняше, беше как лежи в линейка, а тя с бясна скорост и с надута сирена се носи към спешното отделение на болницата.

Не можеше да повярва. Да прострелят точно него, Макс Стийл.

После всичко потъна в тъмнина.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонното обаждане на Лусинда свари Фреди неподготвен. Той беше в кабинета си, замислил се бе върху лошото настроение на Даяна и безскрупулното поведение на Макс, когато тя позвъни.

— Миличък — глезено провлече глас, както само една звезда от нейната величина би могла да го стори, — страхотно се нуждая от една услуга.

— Каква? — попита Фреди, както винаги подозрителен, когато някоя актриса го увещава да направи нещо за нея.

— „Манхатън Стайл“ пишат материал за мен — информира го тя. — Главният редактор, Виктор Симънс, ми е стар приятел, така че съм сигурна, че статията ще е положителна. Виктор обаче ме помоли да му направя една лична услуга, която има връзка и с теб. — Последва драматична пауза. — Миличък, от списанието искат да напишат голям очерк и за теб.

— Лусинда, знаеш, че не се занимавам с журналисти — каза той, като се стараяше да задържи гласа си приятен и равен.

— Да, Фреди, миличък, много добре знам. Но ако го направиш заради мен, те ще ти представят статията за одобрение, преди да я отпечатат, така че какво можеш да загубиш?

— Личният си живот — мрачно отвърна той.

— Какъв личен живот? — натърти тя, като че ли това бе най-забавния отговор, който бе чувала в живота си. — Всички знаят, че ти си най-прочутият импресарио в Холивуд. Трябва да го направиш, Фреди. В края на краищата Самнър Редстоун го пишат навсякъде, а също и Майкъл Ийзнър.

— Самнър притежава половината свят, а Майкъл ръководи студио — каза Фреди.

— Кой знае! — рече Лусинда. — Може би и ти ще си в тяхното положение някой ден.

— Майк Овиц вече направи тази грешка — обясни ѝ той, раздразнен, защото знаеше, че ще му се наложи накрая да се съгласи.

Съвсем неотдавна беше убедил Лусинда да подпише договор за един филм, в който тя всъщност не искаше да участва. Сделката беше за дванайсет милиона — което значеше почти два милиона долара комисиона за агенцията. Как изобщо би могъл да ѝ откаже?

— Е, добре де — каза Лусинда, на която този разговор бе започнал да става скучен. — Бих искала да дам положителен отговор на Виктор и ти да се срещнеш с неговия журналист утре в единайсет часа. Можеш ли да го направиш за мен, Фреди — много ти се моля. Аз почти никога не те моля за услуги. Ще го направиш ли?

— Как се казва журналистът? — предаде се най-сетне той.

— Медисън еди-коя си. Явно много си разбира от работата.

— Тя знае ли, че трябва да одобря статията преди публикуване?

— Няма значение дали тя знае или не. Главният редактор е Виктор Симънс.

— Само заради теб, Лусинда — с въздишка склони Фреди. — Накарай Виктор да ми изпрати факс, в който потвърждава, че ще имам право да одобря статията и заглавието.

— Благодаря ти, миличък — изгука тя. — Знаех си, че няма да ме разочароваш.

След края на разговора той се сети, че жената, която Лусинда бе споменала, трябва да е същата онази журналистка, за която му говореше Риа. Само това му трябваше — интервю с някаква любопитна репортерка, която да се рови в живота му.

Телефонът отново иззвъня.

— Да? — нетърпеливо каза той.

— Господин Леон?

— Кой е на телефона?

— Обаждам се от „Седар Синай“.

Фреди усети как нещо в стомаха му се обръща. За какво му звънят от болница?

— Какво се е случило?

— Макс Стийл е бил приет тук преди малко. Решихме, че трябва незабавно да ви информираме.

— За какво е приет?

— Господин Стийл е бил прострелян при грабеж.

Фреди замлъкна. Не знаеше как да възприеме тази новина — толкова невероятна му се струваше.

— В какво състояние е? — попита след пауза.

— Критично. В момента е в интензивното.

— Пристигам веднага — каза Фреди, с трясък затвори телефона и скочи иззад бюрото си. — Даяна! — изкрещя. — Даяна!

Тя седеше в хола и четеше някаква книга за източното изкуство, като старателно се преструваше, че не го забелязва.

— Направо няма да повярваш — каза й. — Трябва да идем веднага в „Седар“. Простреляли са Макс.

Даяна скочи от фотьойла.

— Какво! — възкликна тя и кръвта се дръпна от лицето й. — Как? Къде?

— Явно става дума за въоръжен грабеж.

— Сериозно ли е? — попита Даяна.

— Не знам. Да тръгваме.

— Ох, божичко! — Лицето й се сбърчи в плачлива гримаса. — Ох, божичко! — После внезапно избухна в ридания.

— Вземи се в ръце! — строго й каза Фреди. — Истериите няма да помогнат никому.

И макар да беше много ядосан на Макс и се чувстваше предаден от него, Фреди се паникьоса при мисълта, че нещо може да се случи със съдружника му.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как мина? — попита Коул в момента, в който Медисън се прибра от срещата.

— Ти пък какво правиш тук? — рече тя, изненадана да го види.
— Мислех си, че имаш среща с някакъв...

— Той я отмени — отвърна Коул.

— Натали трябва да е останала доволна — отбеляза Медисън, докато събличаше самото си.

— Направо скача от радост. Тя в никакъв случай не одобрява срещите ми с господин Магната. — Посочи ѝ храната, която беше подредил на малката масичка. Пица, картонена кутия пържени картопки и голяма диетична кола. — Ей, искаш ли едно парче пица?

— Какво стана със здравословното хранене?

Той се усмихна широко и се потупа по стегнатия корем.

— От време на време човек трябва да си дава почивка.

Тя се настани на дивана.

— За какво отложи срещата онзи? — попита го и си открадна едно картофче.

Коул направи жест в смисъл: „Откъде да знам?“.

— Идея нямам. Не ми пука — отвърна доста мъгляво.

Но тя забеляза, че се чувства засегнат.

— Сигурно е приятен човек.

— Кой знае! — отвърна той и си взе още едно парче от пицата.

— А, между другото някой си на име Виктор иска да му звънеш.

— Главният ми редактор — каза тя и посегна към телефона, за да събуди Виктор в Ню Йорк. Тези среднощни обаждания вече ѝ ставаха навик. — Какво става, Виктор? — попита го след минута.

— Имаш уредено интервю с Фреди Леон — отвърна той, доволен от себе си. — Утре в одинайсет, в неговия кабинет. И да отидеш, чу ли!

— Поразена съм — рече тя, щастлива, че той най-после е изпълнил обещанието си. — Как го уреди?

— Ами да кажем, че връзката ми проработи.

— Колко време ще ми отдели?

— Използвай очарованието си, Медисън. Сигурен съм, че ще ти отдели толкова, колкото ти трябва.

— Благодаря, Виктор. Много обичам, когато действаш така.

— Добри новини? — попита я Коул, когато тя затвори телефона.

— Отлични — отвърна Медисън. — Имам уредено интервю с потайния господин Леон.

— Добре де, разправи ми сега за срещата — каза Коул.

— Всъщност беше много приятно — каза тя и подгъна крака под себе си на дивана. — Джейк е страхотно момче. Освен това е влюбен до уши в някаква друга, но това не го прави по-лош. Прекарахме си страхотно, говорихме си за всичко. После му дадох разни съвети за любовния му живот. Как ти звучи?

— Нещо не е много романтично.

— Не е и нужно да бъде — каза тя. — Може ли да сменим канала и да гледаме новините? Искам да видя дали има ново развитие покрай убийството на Сали Т. Търнър.

— Идентифицирали са блондинката, която двамата сърфисти издърпаха от океана днес.

— Така ли? Коя е тя?

— Някакво момиче от Айдахо.

— Наистина?

— Казват, че е била удавена в плувен басейн, а после са я хвърлили в океана. Какво ще кажеш за това, а?

— Боже, този свят е пълен с откачени! — Медисън потрепери. — А нещо ново покрай Сали?

— Въртят все същите глупости. В един момент я изкарват света вода ненапита, в следващия — най-голямата развратница на света. Зависи кой канал гледаш.

Медисън наистина искаше да се сгуши в леглото и да погледа телевизия, но силно подозираше, че Коул точно в момента има нужда от компания.

— Натали върна ли се вече? — попита тя.

— Ако добре познавам сестра си, тя изобщо няма да се върне у дома тази вечер — каза Коул с широка усмивка. — Поогледах Лутер, като мина да я вземе за срещата. Леле, не мъж, а цяла планина!

— Да, Натали си пада точно по такива.

И двамата се закикотиха.

— Хей, Мади — изведнъж каза Коул, — много гот, че си си прекарала хубаво.

— Джейк е интересен мъж — отвърна тя. — Едно обаче мога да ти кажа — не съм в настроение да захващам сериозна връзка с когото и да е точно сега. И тъй като той така или иначе не е свободен, значи няма проблем.

— Не си падаш по свалки за една нощ, а? — подкачи я Коул.

— Не — твърдо отвърна тя. — Препоръчвам го и на теб — прекалено опасно е.

— Често си мисля какво ли трябва да е било през шейсетте — когато от секс не се е умирало. Когато човек е можел да прави каквото си иска и да не плаща за това с живота си.

— Така е — отвърна тя. — Весело са си живели. Точно тогава са се запознали майка ми и баща ми.

— Ти все говориш за баща си. Много сте близки с него, а?

— Определено. Чудесен човек е.

— А майка ти?

— И тя е страхотна, но винаги съм била по-близка с Майкъл. Той ме научи как да се оправям с живота и да не се отказвам от това, което искам. Той ме научи да бъда честна, но най-важното — научи ме да преследвам мечтите си.

— Този Майкъл явно е голяма работа.

— Напълно си прав.

Лутер беше романтична душа. Той заведе Натали в едно ресторантче в Санта Моника с изглед към океана. По една случайност то се оказа точно в хотела, в който беше отседнал — „Шатърс он дъ бийч“. Естествено пропусна да ѝ съобщи тази важна информация, докато я опиваше с червено вино и комплименти.

— Знаеш ли какво, миличка? — с нисък, страстен глас измърмори той. — Имам чувството, че ти и аз... ами... като че ли сблъсъкът е неизбежен.

Натали се облегна на масата, доближавайки се до него. Тя не би описала ситуацията по този начин, но той определено имаше право. И тя беше напълно готова да скочи с него в леглото и да сложи началото

на едно страхотно сексуално преживяване. Макар че Лутер живееше в Чикаго, можеше да идва тук на гости редовно и така даже срещите помежду им щяха да бъдат още по-вълнуващи.

Посегна да вземе ръката ѝ и здраво я стисна в яките си пръсти. Тя усети страстта му и се усмихна на себе си. Ах, миличък, как страхотно само ще си прекараме!

И точно тогава се чу мобифонът ѝ.

— По дяволите! — възкликна Натали, докато ровеше в чантата си, за да види защо пици глупавата машина. Беше Гарт, шефът ѝ.

— Трябваш ни тук веднага — троснато ѝ каза Гарт. — Имаме информация за онази блондинка от Малибу. Оказва се, че може да е луксозна проститутка. Искам да дойдеш бързо и да направиш предаване за нея.

— Сега? — опита се да протестира Натали. — В момента съм на среща.

— Можеш да намериш някой да те изчука по всяко време — грубо отвърна Гарт. — А това е важно.

— Колко важно?

— Постоянно мрънкаш, че искаш да се занимаваш с истинските новини. Ако се справиш добре този път, това може да е началото на цяла нова насока в кариерата ти.

— Водеща новините? — попита тя, затаила дъх от вълнение.

— Я не се увличай!

— Пристигам — рече и изключи мобифона.

Изведнъж блясъкът на Лутер като че ли бе поизбледнял. Наистина беше едър и секси, но в крайна сметка си беше просто мъж като всички други.

— Ами виж, Лутер... — започна тя.

— Какво има, бейби?

— Знам, че си готов да ме разбереш, затова ако ти кажа, че трябва да ида на работа... дали бихме могли друг път да продължим оттам, докдето сме стигнали днес... например утре вечер?

— Но, миличка...

— Знам, знам — нежно каза тя. — Знам, че е ужасен номер и страхотно ще ми липсваш...

Той тръсна глава, като че ли не можеше да повярва, че всичко това се случва точно на него. Определено не беше свикнал жените да

поставят работата над неговата личност.

— Помогни ми този път, Лутер — сладко измърка тя. — И ти обещавам, че утрешната вечер ще бъде направо незабравима.

Преди той да може да каже каквото и да е, тя вече бе станала и излизаше от ресторанта.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анджела Мускони, прочутата деветнайсетгодишна кинозвезда, която имаше сериозен проблем с наркотиците, лежеше в леглото с настоящото си гадже — Кевин Пейдж, също така прочут млад актьор, който обаче нямаше проблем с наркотиците, когато телефонът иззвъня.

Бяха прекарали в леглото целия ден, тъй като снощното парти приключи едва в ранните часове и си бяха легнали чак в пет сутринта.

Анджела протегна дългата си гола ръка и уморено заопипва, за да стигне до слушалката.

— Да — измърмори тя. — Кой ме буди?

— Анджелина — чу се някакъв глас, който ѝ се стори доста близък.

— Кой се обажда? — подозрително попита тя, макар познатото стягане в стомаха да ѝ казваше красноречиво кой точно е отсреща.

— Знаеш, че съм единственият, който те нарича Анджелина.

— Еди? — рязко попита тя. — Ти ли си?

— Да, самият аз.

— Какво искаш от мен?

— Искам да ми платиш гаранцията, за да ме измъкнеш от затвора.

— Какви ги приказваш бе? — каза тя и с усилие се опита да се изправи в леглото.

— Здравата съм я загазил, Анджи. Не мога да се свържа с адвокатата си, а не знам на кого друг да се обадя — кой би имал парите да ми плати гаранцията. Трябва да се измъкна оттук веднага. Ченгетата ми казаха, че Сали е убита и май подозират мен.

— Не съм те чувала от цели три години — с обвиняващ тон каза тя, най-сетне напълно събудена. — Откакто ме заряза и се ожени за Сали.

— Знам, миличка, но ако старото приятелство означава нещо за теб, трябва да дойдеш да ме измъкнеш. Не издържам тук.

— Божичко! — каза Анджи, съвсем смаяна, че той има нахалството да ѝ се обажда. — Затова ли те арестуваха? Ти ли го направи, копеле такова?

— Не си и помисляй! — възмутено отвърна той. — Прибраха ме заради някакви простотии с неплатени глоби за паркиране.

— Ти постоянно ни заплашваше, Еди — каза тя, като си спомни много добре миналото, — и мен, и нея.

Кевин се завъртя в съня си.

— Кой е? — измърмори.

— Никой.

— Ще дойдеш ли? — попита Еди.

— Да не съм длъжна?

— О, божичко! Много ми трябваш, Анджелина.

Анджи се чувстваше разкъсана от противоречия — от една страна, беше бясна, че след всичкото това време Еди ѝ се обажда, а, от друга, естественото ѝ любопитство все повече я завладяваше.

— Може би — неохотно отвърна тя.

— Какво значи може би? — избухна Еди. — Идваш ли или не?

— Ще видя — каза тя, след което сложи слушалката на вилката и прекъсна връзката. Взря се в Кевин, който дори не се размърда. Анджи внимателно се заизмъква от леглото.

Кевин я стресна, като сграбчи изведнъж голия ѝ крак.

— Къде отиваш? — измърмори той.

— Трябва да изляза — бързо отвърна тя. — Случаят е спешен.

— Донеси нещо за ядене — каза Кевин, после се обърна на другата страна и на секундата заспа.

Тя изтича в банята и навлече тесни джинси и пуловер. Знаеше, че Кевин винаги държи пари под купчината си тениски, затова отиде до скрина и взе една пачка.

„Защо правя пък това?“, питаше се тя. „Вярно, едно време обичах Еди, но гаднярът му с гадняр ме заряза по най-отвратителен начин. Сега вероятно е убил Сали, а аз съм тръгнала да го спасявам от затвора. Какво, по дяволите, ми има, да не съм се побъркала?“

Но Анджи от малка имаше влечение към опасни ситуации, а това беше най-вълнуващото, което ѝ се бе случило от доста време насам. Филмовата слава беше предсказуема и безинтересна. А тя обичаше да живее на ръба.

И никой не умееше толкова добре, колкото Еди Стоунър, да я отведе далеч отвъд границата на обичайното, съвсем-съвсем близо до самия ръб.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

От шикозната, вдигната нагоре тъмноруса прическа до самите връхчета на безупречно поддържания ѝ кървавочервен трисантиметров маникюр Дарлийн Лапорт беше една от най-добре гледаните жени в Бевърли Хилс. Доста парички трябват, за да може някой да изглежда като Дарлийн — много и много пачки в зелено, особено като се има предвид, че за нея се грижеха цял екип професионалисти, които само чакаха обаждане, за да се появят. Имаше фризьор, който идваше в дома ѝ всяка сутрин. След него се изреждаха маникюристът, диетологът, гримьорът, дизайнерът по облеклото, наставникът по йога и личният ѝ треньор. И Дарлийн плащаше на всички. Тя не беше филмова звезда, но полагаше за себе си повече грижи, отколкото някои от тях.

Резултатът обаче си струваше. Изглеждаше на тридесет. Всъщност беше на четиридесет и една.

Младежката външност бе изключително важна за Дарлийн. Момичетата, които работеха за нея, трябваше да я чувстват близо до себе си. Всеки месец се появяваше нова пратка провинциални девойчета, които бяха пристигнали в Холивуд с надеждата да станат актриси или манекенки. Когато от тези мечти не излизаше нищо — което винаги се случваше твърде бързо, — на сцената се появяваше Дарлийн, за да ги поведе по една друга пътека. Предлагаше им блясък, вълнуващ живот и страхотни пари. Предлагаше им филмови звезди и магнати и интимна близост с всички мъже, до които в обикновения живот не биха могли дори да се доближат. Захапят ли веднъж стръвта, тя ги караше да обслужват и останалите от клиентите ѝ — мъже със странни и извратени желания. Мъже като Мистър Х.

Дарлийн нямаше представа кой е всъщност Мистър Х. Знаеше само, че е готов да плаща щедро — и това за нея беше повече от достатъчно. Единственото съприкосновение с него бе по телефона. Миналата вечер се беше обадил, за да си ангажира още един сеанс с Кристин. Когато ѝ звънна отново след час, тя трябваше да му отговори, че не е успяла да се свърже с момичето. Той като че ли се ядоса.

Попита го дали не иска някое друго момиче. Отвърна не. После, пет минути по-късно, той звънна пак и се съгласи — но само ако бъдело някое свежо и ново момиче. Дарлийн веднага се сети за Хилди — хубавичка блондинка от Средния запад, която беше в занаята едва от два месеца. Двата с Мистър Х уредиха място за срещата и Дарлийн се обади, за да каже на Хилди.

— Този човек е съвсем мъничко извратен — беше я предупредила тя, като се сети за оплакванията на Кристин. — Но не е опасен, пък и чуй най-важното — наистина е щедър с парите!

— Добре ще се позабавляваме значи! — беше казала Хилди, изпълнена с младежка увереност.

А сега Дарлийн седеше пред телевизора си и се взираше в снимката на Хилди по новините, взета от абитуриентския бал на момичето. Хилди на шестнайсет, с шини на зъбите и кестенява бухнала коса. Почти по нищо не приличаше на момичето, което Дарлийн бе изпратила на среща със смъртта. Тази Хилди, която тя познаваше, беше русокоса и елегантно слаба. Холивуд и натрупаните четири години жизнен опит абсолютно бяха променили външността ѝ.

А сега беше мъртва.

Удавена.

Но не в океана, където са я намерили. В плувен басейн.

И Дарлийн си спомни за още едно от своите момичета, което бяха извели по същия начин от океана. Преди една година. Кимбърли. Когато откриха тялото ѝ, то беше в такова състояние, че почти нямаше как да се идентифицира.

Три седмици преди да открият трупа ѝ на плажа, Кимбърли също бе отишла на среща с Мистър Х.

Тогава Дарлийн бе решила да не прави връзка между двете събития. Кимбърли доста си падаше по лудите партита, освен това беше загазила с кокаина и хероина. Дарлийн си представи, че сигурно е умряла при нещастни обстоятелства — може би е била на парти с приятели след сеанса с Мистър Х. Дарлийн не се обади на полицията.

А сега и Хилди.

Дарлийн знаеше, че ако отиде в полицията този път, медиите така ще гръмнат, че за нула време и тя ще стане обществена собственост като Хайди Флайс^[1]. След това привлекателният сутеньорски бизнес ще приключи.

Само един начин имаше да се справи с това ужасно събитие. Никога повече да не праща никое от момичетата си на среща с Мистър Х.

„Точно така“, реши Дарлийн. Макар да съзнаваше, че трябва да се откаже от доста сериозна комисиона, тя щеше да направи именно това.

След като успокои съвестта си по този начин, тя превключи каналите, докато попадна на един стар филм с Ава Гарднър.

„Ах, мина й през ум, какво стана с едновременния холивудски блясък?“

Дарлийн се настани удобно на дивана и след няколко минути вече беше съвсем погълната от филма.

[1] Прочута съдържателка на публични домове за елитни проститутки, съдена за сводничество. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тъй като Мистър Х не бе определил никакъв конкретен цвят за тоалета ѝ този път, Кристин реши да се облече в алено. Така се чувстваше дръзка, палава, готова да отмъсти — докато дълбоко в душата си се чувстваше наранена, изоставена и никому ненужна. Джейк не я искаше. Даже Макс Стийл я бе отхвърлил. А Чери лежеше в онази болница — нямаше и знак за някакво подобрене в състоянието ѝ. Просто си лежеше там и крееше като свещица — в очакване сестра ѝ да помоли да спрат поддържащия апарат.

От време на време Кристин вземаше по малко кокаин, за да уталожил болката. Тази вечер си позволи да го направи отново, беше смръкнала от замайващия бял прашец, макар да се мразеше, докато го правеше. Но знаеше, че ще се почувства по-добре, ще може да издържи срещата с Мистър Х — в края на краищата човекът заслужаваше най-доброто, нали така? Защото този тайнствен почитател беше единственият, който явно не бе равнодушен към нея.

Две остри последни смъркания — и готово.

Всеки път, когато вземаше кокаин, се заклеваше, че е за последен път. И въпреки това, когато дозите ѝ свършваха, винаги се обаждаше на Дарлийн да ѝ уреди още няколко.

Взря се в отражението си в огледалото. *Кристин. Първокласната компаньонка. Никому ненужната блудница.*

Алената рокля изглеждаше страхотно на нея. Русата коса се завъртя покрай свежото ѝ хубаво лице.

Тя пое дълбоко дъх, грабна чантичката си и излезе от апартамента. Мистър Х... ето ме...

И обещавам... няма да останете разочарован.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.